

özgür gelecek

Haftalık Pêşeroja Azad

Sayı: 51

www.ozgurgelecek.net

Fiyat: 1 TL

13-19 Ağustos 2015

Özgür Gelecek'ten

Ne yaptı size la(n) bu internet?

Merhaba,
"Ne yaptı lan size bu devlet?" sorusuna verilecek o kadar çok cevabımız var ki... Sadece yakın zaman tarihimize baktığımızda bile onlarca örnek sayabiliriz. Ermeni, Süryani, Keldani, Rum Soykırımı'ndan Dersim, Ağrı, Zilan katliamlarına Roboski, Reyhanlı Katliamlarından Suruç, Zergele Katliamlarına... Daha ne yapsın?

Ama onların yaptıklarına karşılık bizler de gerekli cevabı özgür basın cephemizden vermekteyiz. Gazetemizin bu sayısında da halktan gizlenmeye çalışılanları teşhir etme çabasında olduk.

Bu arada Kürt gençlerine işkence edilerek sorulan bu soruyu biz de onlara, başka bir vesileyle sormak istiyoruz. Son günlerde internete erişimde gizli bir engelleme söz konusu gibi. Erişim o kadar yaygın bir alanda yavaş ve zor ki "Ne yaptı size la(n) bu internet?" demekten kendimizi alamıyoruz!

Gündem

Barışı savaşarak kazanacağız!

S/03

Emekçinin Gündemi

Dış politikanın emekçiler cephesinden okunması

S/05

Göğün Yarısı

"Savaş"ta da "barış"ta da mücadeleye devam

S/07

Pusula

Yeni sürece eskiyi aşarak yanıt olabiliriz

S/11

Bir Genelkurmay Başkanı biyografisi: Su uyur Hulusi Akar!

S/08

SYRIZA aynasının Türkiye'de gösterdikleri...

S/09

Yaptıklarınız, yapacaklarımızın teminatıdır!

Colemêrg'de devletin katiller sürüsü soruyor; ellerini arkadan kelepçeleterek yere yatırdığı 52 Kürt'e: "Ne yaptı lan size bu devlet?" "Türk'ün gücünü göreceksiniz!" diye devam ediyor sonrasında ise...

Özel Harekat Timi'nin sorduğu bu "manidar" sorunun cevabı o kadar çok ki! Ve TC, tek ulus-din ile şekillendirdiği harcı ile "Türk'ün gücünü"nü ezilenlerin üzerinde katliam politikalarıyla o kadar çok gösterdi ki... Devletin bize ne yaptığını, Roboski'den, Reyhanlı'dan, Gezi İsyanı'nda ölümsüzleşenlerden, Suruç'ta ölümsüzleşen 32 devrimciden, Zergele'den, Silopi'den ve dahasından gördük-görüyoruz.

Gelelim bizim size soracağımız soruya: "Bu halk size ne yapacak?" Bu halk sizin aldığınız her canın hesabını soracak; sarsılmaz sandığınız kalelerinizi tek tek yıkacak!

Tuzla'da kimyasal sızıntı devlet keyfiyetinden!

S/04

Dersim'de Dersim gibi yaşamak

S/06

Savaşmayı reddeden bir inanın savaşan kadınlarına...

S/07

İzmir'de Suriyeli olmak...

İzmir Suriyeli Mültecilerle Dayanışma Derneği ve MülteciDER ile röportaj...

S/13

"Yoldaşlarımız bize bedenlerini siper ettiler"

S/14

Unutulmaya yüz tutan bir değer olarak kütüphaneler...

Farsçada ev manasına gelen “hane” ile Arapçada kitap-yazınsal alan manasına gelen “kütüb” kelimelerinin birleşmesi ile oluşan kütüphaneleri hatırladınız mı?

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) ilk kez kütüphane istatistiklerini açıkladı. Açıklamaya göre; Türkiye genelinde 2014 yılında 1 milli olmak üzere bin 121 halk, 559 üniversite ve 27 bin 948 örgün ve yaygın eğitim kurumu olmak üzere toplam 29 bin 629 kütüphane faaliyet gösteriyor. Milli Kütüphane'nin 28 bin 356, halk kütüphanelerinin 1 milyon 209 bin 766 ve üniversite kütüphanelerinin 3 milyon 870 bin 112 üyesi bulunuyor. Kitap sayılarındaki değişime bakıldığında Milli Kütüphane'deki kitap sayısı, geçen yıl 2013'e göre yüzde 12,8 artarak 1 milyon 629 bin 496'ya ulaştı. Geçen yıl, Milli Kütüphane'deki diğer materyal sayısı ise aynı dönemde yüzde 4,8 artış gösterdi. Ancak bu artışların yanında kütüphanelerin düzenlenmesi ve örgütlenmesi için gerekli olan kütüphane personeller atamalarında düşüş yaşanıyor. Konuya ilişkin olarak Türk Kütüphanecileri Derneği İstanbul Şube Başkanı **Mustafa Özyürek** ile bir söyleşi gerçekleştirdik. Son yıllarda artış gösteren kütüphane kapanmaları ve okuma oranlarındaki düşüşe ilişkin yapmış olduğumuz söyleşiyi okurlarımıza sunuyoruz.

- Öncelikle bize Türk Kütüphanecileri Derneği'nden ve amaçlarından bahsedebilir misiniz?

-1949'da Türk Kütüphanecileri Derneği adıyla Ankara'da kuruldu. O günden bugüne hiçbir şekilde kapanmadan faaliyetlerine devam etmektedir. Kamu yararına çalışan bir statüye sahibiz. Aynı zamanda bu Bakanlar Kurulu kararı ile verilen bir statüdür. Bugün Türkiye'de mevcut derneklerin sadece yüzde 10'u bu statüde.

Biz İstanbul şubesiyiz ve bizim şubemiz 1965'te kuruldu. Derneğin genel merkezi ise Ankara'da ve şu an 16 ilde örgütlü. Amacımız ise toplumdaki kitap ve kütüphane kültürünü, okuma kültürünü artırmak. Öte yandan kimi kamu ve kurumlara kitap destekleri sunmak. Kitap bağışlamak isteyen kurumlarla kitap ihtiyacı güden kurumlar arasında bağ kurmak gibi bir amacımız da var.. Ama tüm bunların yanında esas amacı-

mız okuma kültürünü artırmak. Çünkü her zaman söylüyoruz; bilgi güçtür.

- Son zamanlarda sosyal medyanın ve bilişim ağlarının gelişmesi ile kitaplara artık gerek kalmadığı belirtiliyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

- Evet, internette birçok bilgi ve iletişim ağını rahatça elde edebilirsiniz. Ancak bunların kaynağının da bir aklın yazınsal hali olduğu unutulmamalı. Yani bilginin kaynağı kitaptır. Anca şurada belirtmek gerekir ki internet ve sosyal medyada bilginin kaynağı belli olmayan birçok yanlış bilgi dolaşmaktadır. Bu anlamda Can Yücel'e ait olduğu belirtilen birçok şiir dolaşmaktadır. Wikipedia örneğini bilirsiniz. Birçok yazar birçok bilgiyi paylaşıyor ancak bu bilginin kaynakları belli değil. Birçok insan da bilgi kaynağı olarak Wikipedia'yı kullanıyor. Avrupa'da Wikipedia örnekleri Türkiye'deki gibi değil. Örneğin oralarda yazar ve editör seçimleri dikkatlice yapılmaktadır. Daha referans olacak kişiler seçiliyor. Ancak Türkiye'de bu durum tam tersi bir şekilde işlemektedir. Evet interneti reddetmiyoruz. Hatta bilişimin insan yaşamına girmesiyle kütüphaneler de kendilerini oralara taşımaktadır. Telif sorunu olmayan kitapları ve gazete arşivlerini dijital ortamlara aktararak bunu paylaşımına açıyoruz.

- Kütüphane kullanımlarının düşüşü hakkında ne düşünüyorsunuz?

- İstatistiklere baktığımızda bunun

düşüğünü görebiliriz. Bunun ülkenin kültür seviyesindeki gerileme ile paralellik taşıdığı kesindir. Tüm bunlar okuma oranları ile alakalı bir durumdur. Eğitim sistemi bunun başlıca etkenlerinden biri. Bildiğiniz üzere ezberci, bilimsel olmayan bir eğitim sistemi ile karşı karşıyayız. İlkokullarda da görüyoruz. Örneğin öğretmenler performans ödevleri veriyorlar. Öğrenci de bunu internetten çıkarıyor. Öğretmen de kabul ediyor. Yani bilimselliğe dayalı bir araştırma söz konusu değil.

- Ülkemizde kitaba ulaşma durumu hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Ülkemizde elbette kitaba ulaşım ciddi sıkıntılara sahip. Zira devlet vergileri ve bilginin sermayeye dönüştürülme dürtüsü olduğu için insanlar kitaplara ulaşamıyor. Kütüphaneler bunu gideriyor. Ödünç kitap alabiliyorsunuz. Ayrıca bunca bilgi içinde illaki sadece incelemeyle bilgi sahibi de olabiliyorsunuz. Yani sonuç olarak kütüphanelerde araştırmanın boyutu ne olursa olsun bilgiye bulaşıyorsunuz. Ülkenin birçok yerinde halk kütüphaneleri kuruluyor. Ve bu kütüphaneler güncel kitaplar olmak üzere birçok kitapları da temin edebiliyor. Ancak bu alanlara ilgi az.

- TÜİK Kütüphanelerin kapandığına ilişkin birçok veri yayımladı. Bunu değerlendirebilir misiniz?

- Ülkede bin 121 tane kütüphane var. Ancak kütüphanelerin nitelikli hizmet vermesi konusu burada önemli. Çünkü kütüphane nitelikli hizmet verdiğinde kapanmaz. Biz dernek olarak şunu belirtiyoruz: Nitelikli kütüphane isteniyorsa nitelikli kütüphanecilere ihtiyaç var. Tabii bu da yeterli değil. Bunun ücretli çalışmanın yanında gönüllü ve politik bilinçle yapılması gerekmektedir. Çünkü böylesi bir kültürün yaygınlaştırılması görevi aynı zamanda bir toplumu geliştirme görevidir ki bu da büyük bir görevdir. Birçok kapanan kütüphaneye baktığımızda bunun gerekçeleri ya bütçe ya da personel eksikliği olarak ifade edilmektedir. Ancak bizim de çeşitli örneklerimiz var. Örneğin birçok arkadaşımız bölge halkının destekleri ile kütüphane kurmaktadır.

Esas olarak her iktidar döneminde kültür noktasında geri bir politika var. Hatta diyebiliriz ki politikası yok; nasıl ki eğitim alanları yapboz haline getirilseye bu kütüphanelere de yansıyor. Okuma kültürü esas olarak ilkokullarda başlar. Ancak ilkokulların çoğunda kütüphane yok. Buralarda kütüphaneci olmaması profesyonel hizmet verememek, okuma alışkanlığını geliştirecek hizmet verememek demek oluyor. Bu noktada esas olarak okullarda derneğe çatma değil, daha esaslı ve profesyonel bir kütüphane kurulması ve buralara profesyonel kütüphanecilerin atanması gerekiyor. Biz de bu noktada çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Örneğin dernek

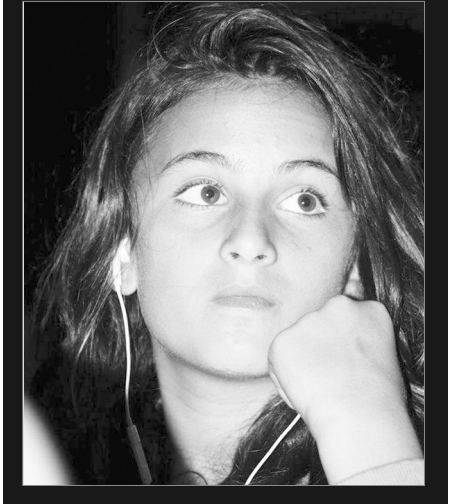
olarak Hatay'da Ali İsmail Korkmaz Kütüphanesi'ni kurduk. Hakkari'de Dağlıca Karakolu'na da kütüphane kurduk. Bizim buradaki amacımız bilgiyi tekelden çıkararak toplumsallaştırmak. Ancak bu mesele bir devlet politikasıdır. Bu sorun ne bizim gibi kamu yararına çalışan bir dernek ne de bir vakıf ile çözülebilir. Belli değişimler yaratılabiliriz, ancak kitap ve kütüphaneye ilgi bir devlet politikasının yansımalarıdır.

Başsağlığı

24 Temmuz 2015 tarihinde başlayan ATİK Gençlik Yaz Tatil Kampı'na katılan ATİK'lilerin bulunduğu araç trafik kazası yaptı. 5 Ağustos'ta gerçekleşen kazada 5 ATİK'li yaralanırken YDG'li 14 yaşındaki **Ceren Ayfer Karatepe** yaşamını yitirdi.

Ailesi ve sevenlerinin acılarını paylaşıyor; başsağlığı diliyoruz.

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri

“Utan Türkiye”

H. Merkezi: 18. kez düzenlenen Stockholm Onur Yürüyüşüne bu yıl 40 bin kişi katıldı. Yüz inlerce insanın izlediği yürüyüşü düzenleyen, İsveç Lezbiyen, Gey, Biseksüel ve Transgender Hakları için Ulusal Federasyon (RFSL) üyeleri, 23. İstanbul LGBTİ Onur Haftası kapsamındaki Onur Yürüyüşüne yapılan saldırıyı protesto etmek için İngilizce “**Utan Türkiye**” yazılı pankartı açtı.

2 Ağustos günü Mariatorget Meydanı'nda toplanmaya başlayan katılımcılar, saat 13.00 sularında Stockholm il merkezine doğru yürümeye başladılar. Eyleme her grubu kendi pankartıyla ve flamasıyla katılırken, işçi, memur federasyon ve sendikalarını, siyasi partiler, İsveç Kiliseler Birliğini değişik meslek grupları ile şirketler izledi.

Savcı ve hâkimler de kendi pankartıyla yürüyüşte yer alırlarken polis, asker ve gardiyanlardan çoğunun üniformalarıyla yürüyüşe katılmaları dikkat çekti.

BARIŞI SAVAŞARAK KAZANACAĞIZ!

7 Haziran genel seçimlerinde, HDP ve onu destekleyen devrimci ve demokrat güçlerin başarısını sindiremeyen faşizm, bir yandan koalisyon görüşmeleri adı altında demokrasi oyununu sürdürürken diğer yandan ise “**terörle mücadele**” adı altında halka saldırısını sürdürüyor. Yaşanan bu açık faşist saldırganlığın arka planında devletin ve onun şu an için dümeninde bulunan AKP’nin bir “erken seçim” planı olduğu daha çok dillendirilir oldu.

AKP’nin CHP ile yaptığı koalisyon görüşmeleri, eğer son dakika bir sürpriz yaşanmazsa başarılı olmamış görünüyor. Gündemde MHP destekli bir azınlık hükümeti senaryosu vardır ve bu hükümetin görevinin ülkeyi bir erken seçime götürme olduğu ifade edilmektedir. Gelişmelerin bu yönde olup olmayacağını süreç gösterecektir. Ancak her durumda belirleyici olan, 7 Haziran seçimlerinden sonra bir erken seçim ihtimalinin daha çok dillendiriliyor olmasıdır.

Bu tablonun ortaya çıkmasında HDP’nin kazandığı seçim başarısının kilit önemde olduğunu kaydetmek gerekir. Devlet cephesinden yapılan bütün açıklamalarda, HDP’nin şu veya bu nedenle hedef tahtasına oturtulmasından bunu anlamak gerekir! Yapılan açıklamalardan ortaya çıkan, HDP’nin “*seni başkan yaptırmayacağız*” sloganıyla yürüttüğü seçim çalışmasıyla büyük bir günah işlediğidir! Bu seçim sonuçları üzerinden iki ay geçmeden, “en çok oy alanın milli iradeyi temsil” ettiği yalanı da açığa çıkmış durumdadır. Hakim sınıf partilerinin “milli irade”den, “demokrasi”den anladıklarının kendi çıkarlarının hayata geçmesi olduğunun bir kez daha kanıtlanmış olmasının yanında, bu çıplak gerçeğin geniş kitlelerin bilincinde yer etmiş olması da önemli bir kazanımdır.

Diğer bir ifadeyle HDP ve demokratik devrimci güçler, hakim sınıfların sahnelediği parlamenter maskeli demokrasi tiyatrosunun önemli bir parçası olan seçim bölümünde başarılı olunca, devlet perdesi sahneye indirmekte gecikmemiş, maskesini çıkarmış ve gerçeğine uygun davranmaya başlamıştır. Böyle-

likle Türkiye’de seçimlerin ve parlamentonun faşizmi maskeleyen başka bir işlevi olmadığı bir kez daha açığa çıkmış durumdadır.

Devletin halka karşı yürüttüğü saldırganlığın sadece R.T. Erdoğan’ın “başkanlık hayalleri” ve kişisel hırsıyla açıklanamayacağı, bu bakış açısının dar bir yaklaşım olacağı açıktır. Türkiye’de devlet örgütlenmesinin faşist karakteri, her türlü demokratik hak ve özgürlük talebine karşı alerjisi son yaşanan gelişmelerle bir kez daha kanıtlanmış durumdadır. Başta Kürt Ulusal Hareketi olmak üzere her türlü ilerici devrimci örgütlenme, IŞİD bahanesiyle faşizmin saldırılarının hedefinde olmasının nedeni yürütülen mücadeledir. Bu mücadele sonucundadır ki, (ülke içinde ve dışında kimi gelişmelerin de etkisiyle) AKP uzunca bir süredir yürüttüğü “ileri demokrasi” yalanına (gerçi hala atılan demokratik adımlardan dem vuran havuz medyası var) ve “çözüm süreci” masasına son vermek zorunda kalmıştır.

Faşizmin halka saldırı konusunda meseleye stratejik yaklaştığını bir an olsun akıldan çıkarmamak gerekir. MHP’nin, CHP’nin AKP’nin “terörle mücadele” adı altında başta Kürtler olmak üzere halka saldırısının arkasında sıraya dizilmesinin anlamı budur. Çünkü hakim sınıfların temsilcisi bu partilerin varlık koşulu özeldir Kürt genelde halk düşmanlığıdır! Dolayısıyla başka türlü davranmaları beklenemez! Kuşkusuz ki hakim sınıf klikleri arasında sürece yaklaşım konusunda taktiksel farklılıklar olduğu açıktır. Ancak bunun öze ilişkin olmadığı, kendi temsil ettikleri hakim sınıf kliklerinin çıkarlarını gerçekleştirmek için politik manevralar olduğu bilinmelidir!

Faşizmin halka saldırısı sürecektir! Direniş de!

Bununla birlikte faşizmin halka saldırısının sadece Kürt meselesinde yaşandığını düşünmemek gerekir! Kuşkusuz ki ülkemizde Kürt sorunu demokratik devrimin kritik gündemlerinden biridir! Ve ülkemizde gerçek anlamda çözümü; Kürt

ulusunun Özgürce Ayrılma Hakkı’nın savunulmasından geçmektedir. Bunun savunulması demek ise son yaşananlardan da bir kez daha görüleceği üzere silahlı devrim pratiğinde ısrar etmektir! Bu gerçek, faşist devlet tarafından çok iyi bilindiği içindir ki bir yandan halka saldırılar artırılırken diğer yandan gerillanın silah bırakmasında ısrarcı olunmaktadır!

Devlet denen olgu zaten ortaya çıktığı andan itibaren halkı silahsızlandırma, silahlı gücü kendi tekeline alma demektir. Sınıflı toplum gerçeği bunun üzerine kuruludur. Bu gerçek orta yerdeyken silahsızlanma çağrısı yapmak, hakim sınıfların katletme, tutuklama saldırılarına ortak olmaktır. Üstelik devlet saldırganlığını sadece silahlı güçler üzerinden yapmamaktadır. Yasamasıyla, yargısıyla, medyasıyla topyekûn bir saldırı içindedir. Son saldırı dalgasıyla birlikte faşizm sadece askeri olarak değil, en küçük demokratik hak ve taleplere karşılık da saldırı içindedir. Örneğin geçtiğimiz hafta “İç Güvenlik Paketi” doğrultusunda “Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu” değiştirildi ve keyfi yasak, gözaltı ve “fişleme” resmileştirildi. Faşizmin askeri saldırılarına zemin hazırlamak için T. Kürdistanı’nın birçok yerinde “Geçici Askeri Güvenlik Bölgeleri” ilan edildi ve başta Dersim olmak üzere köy boşaltmalar, orman yakmalar yeniden gündeme getirildi. Si-lopi’de olduğu gibi doğrudan halkı hedef alıp katletme pratiklerine girildi.

Yaşamın hemen her alanında, düzenin fitratında olan işçi sınıfına ve halka saldırı sürdürülmektedir. Bugünkü koşullarda, Kürt sorunu merkezli saldırıların ön plana çıkmış olması, hakim sınıfların önündeki politik gündemle ilgilidir ve bizlerin geniş fotoğrafı görmemizin önünde engel olmamalıdır. Düzenin kadınlara yönelik katletme saldırılarına göz yumması, rant ve talan uğruna çevre katliamlarının devam etmesi ortadadır. Yine örneğin işçi sınıfına yönelik saldırılar da sürdürülmektedir. Saldırı azınlığının derecesi, nihai çözüm olmasa bile madenlerdeki çalışma koşullarının uluslararası standartlara uygun hale getirilmesinin dahi 2020’ye kadar ötelenmesinden rahatlıkla anlaşılabilir. Bunun anlamı işçi sınıfına kölece çalışma koşullarının dayatılması, yeni Somalara, Ermeneklere zemin hazırlanmasıdır.

Bu düzenin Türk, Kürt ulusundan ve çeşitli milliyetlerden işçi sınıfına ve halka verebileceği daha fazla sömürü, katliam ve baskıdan başka bir şey değildir. Son süreçte yaşanan saldırılar bir kez daha göstermiştir ki TC devleti, başta Kürt hareketinin legal siyaset araçlarından biri olan HDP’ye ve onunla dayanışma içinde olsun olmasın

devrimci hareketlere yönelik tahammülsüz bir saldırganlık içindedir. Faşizmin asıl hedefi gerilla güçlerinin imha edilmesi değildir. Bunun fırsatını bulduğu anda yapacağından kuşku yoktur ama işte kitlelerle bütünleşmiş bir gerilla savaşı karşısında çaresizdir. Çareyi dağı taşı bombalamakta ve legal siyaset yürüten faaliyetçileri tutuklamakta bulmaktadır. Bunun yanında medya aracılığıyla bildik yalan haberler üretilmekte, son derece aşağılık haberlerle kitleler yönlendirilmeye çalışılmaktadır. Havuz medyasının yayınlarına bakılırsa tutuklamalar, belediyeleri de içine alan kapsamlı saldırılarla sürdürülecektir. Faşizm görünen hedefi olası bir seçimde HDP’yi baraj altında bırakma ve A. Öcalan’la yeniden pazarlık oyununa dönmektir. Böylelikle en azından masaya daha avantajlı oturma hesabı yapmaktadır.

Devlet bir yandan gerilla güçlerini baskılamaya çalışırken, diğer yandan kitlelerin demokratik hak ve özgürlük taleplerini, “terör” bahanesi ile kriminalize edip bastırmaya çalışmaktadır. Bu yaklaşıma taviz verilmemeli, asıl olarak devletin IŞİD bahanesi ile halka, devrimci, demokrat, yurtsever harekete yönelik terör saldırısı içinde olduğu her fırsatta propaganda edilmeli ve sokaklar asla terk edilmemelidir. Devletin son saldırılarının hedefinde özellikle HDP’nin olması sadece Kürt hareketiyle dayanışmanın değil aynı zamanda başta yeniden seçim olmak üzere önümüzdeki süreçte gelişecek olası politik gündemlere de hazırlıklı olmayı koşullamaktadır.

Devletin planlarında olası bir erken seçim ihtimali gittikçe artarken, demokrasi ve devrim güçlerinin hazırlıklarını buna göre yapması gerekir. Bu açıdan dillendirilen “sana savaş yaptırmayacağız” sloganı ve kurulan “Barış Bloku” anlamlı olsa da, tek başına yeterli olmayacaktır. Faşist saldırganlığın olası seçim kararıyla birlikte daha da artacağı hesap edilerek, bu koşullarda fiili meşru mücadelenin yöntemlerinin geliştirilmesi ve yükseltilmesinin gündemleştirilmesi gerekir.

Barışın bizimki gibi ülkelerde asıl olarak savaşla kazanılabileceği bir an olsun akıldan çıkarılmamalıdır. Ancak her şeyden önce HDP ve HDK aracılığıyla kurulan dayanışmanın sürdürülmesi ve daha geniş kitlelere ulaşılması gerekir. Geniş kitlelerde oluşan ve bir yanı sıra eksik bir biçimde sadece AKP ve Erdoğan’da somutlanan savaş çıkırtkanlığı, bir devlet politikası olarak kitlelere teşhir edilmeye, Kürt ulusunun haklı ve meşru direnişi desteklenmeye devam edilmelidir. Bu noktada belirleyici olanın, kendi gücümüze dayanmak, kendi örgütlenmelerimizi sağlamlaştırarak önümüzdeki sürece hazırlanmak olduğu unutulmamalıdır. Faşizmin son saldırganlığının da gösterdiği gibi ülkemizde demokrasi talebi bir devrim sorunudur ve devrim için savaşmayanın barışı sağlamayacağı açıktır.

İşçinin “fıtratındaki” katliamdan kurtuluş yok mu?

H. Merkezi: Soma katliamından sağ kurtulan **Rahmi Sözüer** isimli işçi, elektrik akımına kapılarak başka bir iş cinayetinde hayatını kaybetti. Soma katliamından sağ kurtulduktan sonra bir daha madene inmeme kararı alan Sözüer, İzmir’in Bayraklı Belediyesi Fen İşleri Müdürlüğü’ne taşeron hizmet

veren bir firmada Temmuz ayında işe başlamıştı.

20 gündür burada çalışan Sözüer, geçtiğimiz günlerde Bayraklı Belediyesi’nin Doğançay’daki şantiye alanına kamyonla dolgu malzemesi götürmüştü. Yükü indirdiği sırada, damperli kamyonun kasası yüksek gerilim hat-

tına temas edince, elektrik akımına kapılarak yaşamını yitirdi.

Soma katliamından sağ kurtulmasına rağmen başka bir iş cinayetinde hayatını kaybetmesi, işçilerin bu ülkede her şart altında, her iş kolunda katledilebileceğini gösteriyor. Türkiye’de neredeyse her gün en az bir işçinin

hayatını kaybettiğini düşündüğümüzde, işçiler için hayatta kalmanın bir mucize olduğunu söylesek abartmış olmayız. Türkiye’de son 12 yılda resmi olarak en az 14 bin 455 işçi iş cinayetinde katledildi. Bu sadece resmi rakamlar bir de sigortasız, kayıt dışı çalışırken katledilenleri eklediğimizde tablonun ne kadar vahim olduğu ortada!

Sözüer, memleketi Soma’da toprağa verildi.

KESK, TİS için temel taleplerini açıkladı

H. Merkezi: 2 milyonu aşkın kamu emekçisini ilgilendiren ve 2016-2017 yıllarını kapsayacak toplu sözleşme görüşmeleri geçtiğimiz günlerde başladı. Geçici hükümetle toplu iş sözleşmesi yapmak istemeyen KESK, kamu emekçilerine, halka, siyasi partilere seslenerek insanca, güvenceli bir anlaşma başta olmak üzere taleplerini belirtti.

Yapılan açıklamada, 2013 TİS’indeki düşük yüzdeler, 2014 yılı enflasyon farkının verilmemesi, temel tüketim maddelerine gelen yüksek zam ve ağır vergi dilimi oranı karşısında maaşların hızla erimesiyle birlikte reel ücret kaybının % 25’e kadar ulaştığı belirtildi.

Geçici değil gerçek bir hükümetle 3 konfederasyonun da yetkili olacağı bir toplu sözleşmenin yapılması gerektiği söylendi.

Açıklamanın devamında, belirtmiş oldukları talepler için ayırım gözetmeksizin birlikte hareket edecekleri vurgulanırken acil talepler karşılana kadar satış sözleşmesine karşı fiili meşru mücadele hattında birleşeceklerini beyan ettiler.

Temmuz ayı işçi katliamı bilançosu

H. Merkezi: İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi’nin verilerine göre Temmuz ayında en az 166 işçi, 2015’in ilk yedi ayında ise en az 971 işçi hayatını kaybetti.

Temmuz ayıyla birlikte 2015 yılında hayatını kaybeden işçilerin sayısı 971’e yükseldi. Temmuz ayında en çok iş cinayetinin yaşandığı işkolu tarım ve orman olarak kayda geçti. Bu işkolunda iş cinayetlerinin yüksek olmasının ana sebeplerinden birinin mevsimlik işçilerin çalışma koşullarında hiçbir iş güvenliği önleminin alınmaması olduğu belirtildi.

Son olarak hazırlanan rapora göre kadın, çocuk, genç, yaşlı demeden işçi ölümlerinin hızla arttığı kaydedildi.

Tuzla’da kimyasal sızıntı devlet keyfiyetinden!

böylesi bir durumda nasıl müdahale edilmesi gerektiğini de şu şekilde açıkladı: “Burada uygulanabilecek iki yöntem vardır. Birincisi bütün

havalandırma ve klima sistemlerini kapatarak, hava girişlerini engelleyerek insanları yerinde, kapalı alanlarda korursunuz. İkincisi ise rüzgar yönünün tersi istikametinde tahliye yaparsınız.”

“AKP ile birlikte endüstriyel oluyoruz, tesis kuruyoruz”

Çevre Mühendisleri Odası eski başkanı **Baran Bozoğlu** ise ilk müdahale görüntülerinin oldukça ilkel olduğunu belirterek: “Çevre ve Şehircilik Bakanlığı büyük endüstriyel kazalara karşı hazırlanan yönetmeliği geçen sene uygulamaya girmek üzereyken iki yıl erteledi. Bu yönetmeliğe göre kimyasal tesislerde olası bir kaza durumunda AFAD’ın, bir harici eylem planı hazırlaması gerekiyor. Fakat bu yönetmeliği erteledikleri için AFAD ve Türkiye şu anda kimyasal kazalara karşı hazır değil” dedi.

“Türkiye AKP ile birlikte endüstriyel oluyoruz, tesis kuruyoruz derken bir yandan da çevreye değer verilmediğinin, ne kadar bilgisiz bir süreç yürütüldüğünün göstergesidir” diyen Bozoğlu sözlerini, “İşçi sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili yürürlükteki yasalarının amacını gerçekleştirmek için uygun araçları belirlemeyen, belirlenen

araçları istisnasız uygulamayan, uygulanmayan kurallara karşı etkin denetim sistemi kuramayan yasal düzenlemenin etkili olması olanaklı değildir. Aksine bu tür yasaların korumak istedikleri amacın tam aksi sonuçların doğmasına yol açtıkları sık görülen bir durumdur.

Soma’da 301 işçinin can vermesinden sonra tüm iddialı sözlerle karşın halen günde ortalama üç işçi iş cinayetlerinde ölüyorsa yasanın etkili olduğunu söylemek olanaklı değildir” şeklinde noktalandı.

“Tehlikeli maddeler sorumluluk sigortası”

Ayrıca Tuzla’daki kimyasal sızıntı ile ortaya çıkan bir diğer gerçek ise 2015’in başında sessiz sedasız uygulamaya giren bir yönetmelik. Yönetmelikte bu tür riskli işyerlerine yönelik yeni bir düzenleme çerçevesinde; yanıcı, patlayıcı ve zarar verici maddeleri üreten, taşıyan, depolayan, satan yaklaşık 100 bine yakın işletmeye sigorta yaptırma zorunluluğu getirildi. “Tehlikeli Maddeler Sorumluluk Sigortası”, Tuzla’daki gibi riskli işyerlerinin çevreye ve üçüncü kişilere vereceği hem maddi hem de vefat, sakatlık, sağlık gibi bedeni zararları karşılıyor.

Düzenleme ile işletmelerin faaliyete geçmeden yani, daha ruhsat aşamasında, sigortayı yaptırmaması ve her yıl da yenilemesi gerekirken 100 bin işletmenin sadece yüzde 10’u sigorta yaptırdı. Başvuruların internet üzerinden keyfiyete de bağlı bir şekilde yapıldığı da göz önüne alınınca durumun ciddiyeti daha da artıyor.

Serapool işçileri “Barış” için yürüdü

Kartal: 55 gündür hakları için fabrika önünde direnişte olan SeraPool işçileri, Kurtköy’de bulunan SeraPool Şeyhli Deposu’nda toplanarak fabrikaya “İşçiler savaşı istemiyor” sloganlarıyla yürüdüler.

Serapool işçileri devletin son günlerde yükselttiği savaşı çığırtağına karşı “Savaşa hayır, yaşasın halkla-

rın kardeşliği” pankartı açarak savaşı istemediklerini belirtirken sanayi bölgesindeki işçiler de alkışlarıyla onlara destek verdi.

Ayrıca SeraPool işçileri ve Cam Keramik-İş yöneticilerinden oluşan heyet Gebze bölgesinde bulunan sendikaları ziyaret ederek birleşme çağrısı yaptı. Yapılan çağrıya Hak-İş’e bağlı Çelik-İş, DİSK’e bağlı sendikalar Lastik-İş ve Birleşik Metal-İş ve Türk-İş’e bağlı Tek Gıda-İş sendikalarından destek sözü aldılar.

İnşaat işçileri için bir türküdür yaşamak

*“Yapı yerinde ne çay her zaman
şekerli
her zaman sıcak,
ne ekmek her zaman pamuk gibi
yumuşak
ne herkes kahraman
ne dostlar vefalı her zaman.
Türkü söyler gibi yapılmıyor
yapı,
bu iş biraz zor
zor ama
yapı yükseliyor, yükseliyor.
...
Bir yürek çarpıntısı var her putre-
linde
her tuğlasında her kerpicinde.
Yükseliyor, yükseliyor yapı
kanter içinde.”*

(Nazım Hikmet)

İzmir: Nazım Hikmet’in de anlatmak istediği gibi zordur inşaat işçisi olmak, bazen yattığın yer beton bazen yediğin kuru ekmektir. Ama bu zorluk ve sıkıntıların içerisinde elleriyle bir yapı oluşturur işçiler. Her ne kadar kendi inşa ettikleri yapılarda oturamasa da her betonuna, tuğlasına emeklerini, alınterlerini, türkülerini koymuşlardır.

İnşaat işçisi olmak; gurbet demektir, yoğun emek sömürsü demektir, yaşam savaşı vermek demektir, velhasıl sıklıkla da sonunda ölmek demektir. Ağzıda bir türküdür inşaat işçiliği, derdini, yükünü türkülerle dile getirmek,

çektığı, hasreti özlemi biraz olsun dindirmektir.

Ülkemizde işçilerin en çok sömürüldüğü ve katledildiği sektörlerden biridir inşaat. Ve ters orantıda baktığımızda da tabii ki işçilerin emeği üzerinden patronların daha da zenginleştiği bir sektördür. Bütün çalışma şartlarının, koşulların işçinin aleyhine patronların lehine olduğu bir sektör olan inşaatlara bir de kayıt dışı, sigortasız işçilerin çokluğunu eklediğimizde sektördeki korkunç sömürünün boyutları ortaya çıkıyor.

İş cinayetlerinin çok yaşandığı, taşeronlaşmanın had safhada olduğu inşaat sektörü, işçilere zor şartlarda yaşamla birlikte katledilmeyi reva görüyor. (Türkiye’de son 12 yılda 4 bin 177 inşaat işçisi katledildi.) İnşaat; çalışma şartları, koşulların kötü olan sektörlerin başında gelmektedir. Sağlıksız, güvencesiz, emek yoğunluğu gerektiren ve ölümlerle hep burun buruna olunan bir işkoludur.

Taşeron çalışma sisteminin yaygınlığı

İnşaat, taşeronlaşmanın en yaygın olduğu sektörlerden biridir. Taşeron çalışma sisteminde işçiler daha çok ezilmekte, sömürülmekte ve katledilmektedir. Bu sistemde büyük firmalar, taşeron şirketler aracılığıyla işlerini yap-

tırarak riske girmeden azami kâr elde ediyorlar. Bununla birlikte taşeron şirketlerin de kâr payı fazladır. Burada tek ezilen işçidir. Daha çok sömürülür, daha çok kanı emilir. Devletin kurumları, belediyeleri, bakanlıkları vb. neredeyse hepsi taşeron şirketler aracılığı ile işlerini yaptırıyorlar. Tabii şirketlerin çoğunun yandaş olduğunu söylemeye gerek bile yok.

Geçtiğimiz günlerde İzmir’de Viyadük inşaatında çalışan 4 işçi iskelenin çökmesi sonucu katledildi. Ulaştırma Denizcilik ve Haberleşme Bakanlığı tarafından taşeron şirkete yaptırılan viyadük inşaatının iskelesi aşırı yükten çöktü. 150 tonluk enkazın altında kalan 4 işçi, 35-40 derecelik sıcakta çalışırken can verdi. Her katliamda olduğu gibi bu katliamda da iş güvenliğinin hiçe sayıldığı ortaya çıktı. İnşaat için kurulan iskelede direk bağlantılarının her birinde 4 civata kullanılması gerekirken çoğunda 1-2, bir kısmında ise hiç civata kullanılmadığı, iskelenin 110 metre küp beton taşıma kapasitesi bulunmasına rağmen dökülen beton miktarının 150 metre küp olduğu ve iskelenin aşırı yükü taşıyamadığı için çöktüğü öğrenildi. Bütün bu “ihmallere” zinciri 4 işçinin yaşamını kaybetmesine mal olmuştur.

Hayatını kaybeden 4 işçiden 3’ü Vanlı biri ise Manisalıydı. Kürt halkının yoğunlukta çalıştığı bir sektördür inşaat işçiliği. T. Kürdistanı’ndan kalkıp mevsimlik veya temelli olarak iş imkanı için göç eden Kürt halkı, inşaatlarda ucuz işgücü ile çalıştırılıyor. Kendi topraklarında, köylerinde çok büyük yoksulluk çektiklerinden dolayı göç etmek zorunda kalan işçilerin en büyük sorunu da barınmadır. Barınacak yer konusunda sıkıntı çeken Kürt işçiler, genellikle çalıştıkları inşaatlarda yatmak zorunda kalıyorlar.

Emekçinin Dış politikanın Gündemi emekçiler cephesinden okunması

13 yıllık iktidarı 7 Haziran seçimleri ile devrilen AKP iktidarı; artık sürdürülemez olan dış politikasında adeta yaralı hayvan gibi son bir çırpınıyla toplumu “terörize” ediyor. En son Suruç’ta yaşanan-yaşatılan katliamla 32 devrimci hayatını kaybetti. Bu katliam birçok açıdan okunabilir. Erdoğan’da cisimleşen egemenler, eski devlet reflekslerini devreye sokup, 7 Haziran’ın yenilgisini bu tür katliamlarla kazanca dönüştürmenin peşindedir. Diğer bir açıdan ise kapitalist emperyalist sistemin, bölgede Kürt ulusunun kazanımlarını yok etmek amacıyla ölümü gösterip sıtmaya razı etme politikasının bir sonucudur. Yine son iki yıldır devam eden “çözüm süreci” başından beri Uusal Hareketin tasfiyesini ve teslimiyetini amaçlamakla beraber Kürt halkı için çözüm umudu taşımaktadır. Bu umut seçimde HDP’ye güveni artıran AKP’ye yenilgiyi tattırmıştır.

Bir tragedya olarak sahnelenen Suruç katliamının hemen ardından adeta zihinleri bulandırıcısına sözde kendi beslemesi DAİŞ’e operasyon adı altında başta Ulusal Hareket olmak üzere devrimci ve demokrat kurumlara baskı yapıldı/yapılıyor. Bir algı operatörü olan medya da görevini layıkıyla yerine getirdi.

Burada altı çizilmesi gereken en önemli nokta; egemenlerin savaş çığırkanlıklarının altında yatan ve özünde toplumun, tüm emekçileri nasıl manipüle ediliğidir. Son bir yılda ekonomideki gerileme, işçi sınıfının grev, işgal ve direnişleri ile karşılaşmıştır. İşçi cinayetleri ve taşeron çalıştırma sistemi gittikçe artmıştır. Metal sektöründe, çoğu uluslararası tekeller olan fabrikalardaki işçi grevleri sermaye iktidarını oldukça sarsmıştır. Bu sektörlerdeki direnişler, AKP hükümetini efendileri karşısında zor duruma sokmuştur. Buradan yola çıkarak savaş politikalarının bir diğer yönünün de işçi ve emekçiler arasında şoven milliyetçi duyguların artırılmasına dönük olduğunu görülmesi gerekmektedir. 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nda yükselen işçi hareketlerini manipüle etmek amacıyla ülkelerin, içeride pompaladıkları milliyetçilik politikalarının savaşın egemenler açısından başka bir kazanım olduğu görülebilir. Başta Kürt ulusuna yönelik olmak üzere tüm ezilen halklara yönelik ırkçı şoven politikaların son dönemde artması tesadüf olarak değerlendirilemez. Çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçiler, bu zehirle adeta uyuşturulmuş ve enternasyonal özne olma özelliğinden uzaklaşmıştır. Bu tür yapay ayrımlarla işçi ve emekçilerin hak mücadeleleri bir bölünme durumu yaşamaktadırlar. Son dönemde mevsimlik işçiler ve Suriyeli göçmen işçilere yapılan saldırılar buna örnek gösterilebilir.

Suruç katliamından sonra yapılan baskınlarda yüzlerce devrimci, demokrat ve yurtsever emekçi gözaltına alınmış, birçoğu tutuklanmıştır. Baskın yapılan yerlerden biri de Eğitim-Sen genel merkezidir. Tarihi baskı, zulüm, işkencelerle ve bunlara karşı fiili mücadelelerle geçmiş bir sendikaya yapılan baskı, kuşkusuz kamuoyu nezdinde yaratılmak istenen algının bir parçasıdır. AFAD tarafından kimlikleri bilinen hatta polis bile haberdar olduğu Kobanêli yaralıların terörist gibi gösterilmesi algının ne kadar planlı olduğunu gözler önüne sermektedir. Hele de bu durumun 3 Ağustos’ta başlayacak olan kamu emekçilerinin toplu sözleşme dönemine denk getirilmesi komploya yer bırakmayacak kadar yaşamsaldır. Yandaş sendikalara yol vererek emekçileri bölen iktidar zihniyeti, burada da benzer bir oyunu sahneye koymuştur.

Tüm bu savaş politikalarından, katliamlardan, baskılardan kurtulmanın tek yolu işçi ve emekçilerin topyekûn mücadelesidir. İşçi ve emekçiler tüm ezilen halklarla bir arada yaşama iradesini gösterdiği oranda kendi mücadelesine sahip çıkacaktır. Yaratılan milliyetçi-şoven dalganın panzehiri sınıfın enternasyonal yönelimidir. Unutulmamalı ki; içerdeki dalgayı sakinleştirmek isteyen egemenler, yarattıkları düşmanlarla işçileri hak arama mücadelesinde gruplara ayırmaktadır. Bugün her zamankinden daha fazla mücadeleye, daha fazla sokağa ihtiyacımız vardır. Bu, her DDSB’linin görevidir. 7 Haziran’da ortaya çıkan birlikte mücadele etme iradesinin önemini kavrayarak araç ve yöntemlerimizi gözden geçirmeliyiz.

Esenyurt’taki işçi katliamından önceki raporlar dikkate alınmamış

H. Merkezi: Esenyurt Marmara Park AVM’nin şantiyesinde 11 işçinin yaşamını yitirdiği katliamın dava dosyasına giren raporların, katliamın habercisi olduğu gün yüzüne çıkıyor.

İş Güvenlik ve Denetleme Uzmanı Ömer Faruk Gülmez’in Haziran 2011’den katliamın meydana geldiği 13 Mart 2012’ye

kadar 15 ayrı rapor sunduğu fakat bu raporların hiçbirinin dikkate alınmayarak katliama zemin sunulduğu ortaya çıktı.

Raporlarda bir yangın sırasında acil çıkış kapılarının bulunmadığı, yangın söndürme cihazlarının olmadığı, kaçacak yerin düşünülmediği, yatakhane-deki malzemelerin dışarıda istif-

lendiği, elektrik kablolarının su içinden geçtiği, iş güvenliği uzmanı eksikliğinin bulunduğu gibi katliama zemin hazırlayan durumlar yer alıyor.

Ayrıca şunu da eklemekte fayda var; bu raporları dikkate almayan katliamın 1 numaralı sorumlusu olan patron ise davadan beraat etti.

Ovacık'ta köy çalışmaları ve eylem

Dersim: Köy çalışmalarının sonuna yaklaşıırken Ovacık'ta 2 günlük çalışma yürütüldü. 3. gün ise ilçe merkezinde **Partizan** tarafından Suruç katliamı ve Dersim'de bazı bölgelerin Özel Güvenlik Bölgesi ilan edilmesi, yayla yasakları ile ilgili bir eylem düzenlendi. Sonrasında Ovacık'ın Çaxberi köyünde Suruç'ta şehit olan SGDF üyesi **Çağdaş Aydın**'ın mezarı başında anma yapıldı.

Ovacık halkı ile bölgedeki sorunlar üzerine iki gün boyunca gerçekleştirilen sohbetlerin ardından çalışmaların 3. gününde Çaxberi köyüne gidildi. Çağdaş Aydın'ın evi ziyaret edilerek annesi de mezar başında yapılacak anmaya davet edildi.

Ardından ilçe merkezine geçildi ve eylem Turistik Otel önünden saat 13.00'te başladı. Kitle Ovacık Belediyesi'nin önüne kadar yürüyüş gerçekleştirdi. Burada yapılan açıklamada "*Önce festivalleri iptal ettiler, sonra evlerimizden çıkarmamak için korkutmaya çalıştılar şimdi de yaylalarımızı yasaklıyorlar ve ileride de köylerimizi boşaltacaklar. Dersim halkı buna izin veremeyecek*" dendi.

Açıklamanın ardından araçlarla Çaxberi köyüne gidildi. Çağdaş Aydın için köy meydanından mezar başına kadar sloganlarla yürüyen kitle, anmaya saygı duruşuyla başladı. Aydın'ın annesi "*Onun bıraktığı davayı ben bitireceğim*" dedi. Mezar başına karanfil koyulduktan sonra anma sona erdi.

Gerillaların cenazeleri nihayet alındı

H. Merkezi: Günlerdir Habur Sınır Kapısı'nda bekletilen HPG ve YPG/YPJ'li savaşçıların cenazelerinin geçişine 4 Ağustos günü izin verildi. Cenazeler, otopsi işlemlerinin ardından ailelerine teslim edilerek memleketlerine uğurlandı.

26 Temmuz'dan bu yana Habur Sınır Kapısı'nda bekletilen 13 HPG ve YPG/YPJ gerillasının cenazelerinin getirilmesine 4 Ağustos gece saatlerinde izin verildi.

Tutsak YDG'lilerden açlık grevi

İstanbul: 27 Haziran günü Şirnex-Cizre'de asılsız bir ihbarla gözaltına alınan ve çıkarıldıkları mahkemede "**fotoğraf makiyesi**" delil gösterilerek örgüt üyeliğinden tutuklanan Yeni Demokrat Gençlik okuru **Elif Kaya, Fatih Hatayoğlu, Turan Canyıldız ve Yetkin Kılıç**, 20 Temmuz günü TC-DAİŞ işbirliğiyle Suruç'ta gerçekleştirilen katliamın sorumlularının yakalanması için **25-26-27 Temmuz** tarihlerinde 3 günlük açlık grevi yaptıklarını açıkladılar.

Dersim'de Dersim gibi yaşamak

Devletin her türlü baskı, zulüm ve katliam politikalarına maruz kalan Dersim halkı yaşadığı acıların sorumlusunun kim olduğunun farkında Dersim'de çocuklar yakılan ve boşaltılan köylerinin, katledilen aile büyüklerinin hikâyeleriyle büyümeye devam ediyor. Büyüdükçe dinlemekle kalmayıp devletin ne olduğunu, onlar için ne yaptığını yaşayarak öğreniyorlar. Barajların onlardan neleri aldığını ve ne veremediğini; yaylaların yasaklanmasının hayvancılıkla, arıcılıkla uğraşan insanları ne kadar yoksullaştırdığını; hektarlarca ormanı kimin yaktığını görüyorlar.

Son dönemde bölgede devlet, saldırılarını artırarak orman yakmalarla ve 14 bölgeyi "özel güvenlik bölgesi" ilan ederek yaylaları ve bölgede yer alan diğer yaşam alanlarını yasaklamalarıyla, halkın özgürlüğünü kısıtlıyor ve doğayı katlediyor. Yanan ormanlara müdahale etmediği gibi yangına müdahale etmek için toplanıp yola koyulan halka da izin vermiyor. Yaylada emeğini ve üretimini terk etmeyen köylülere de tehdit yağdırıyor. Bu duruma ilişkin kiminle sohbet edersek edelim tepkili ve öfkeli oldu-

ğunu görüyoruz. Bu politikaları daha önce de gördüklerini ama birlik olduğu zaman devletin o birlikteliği asla bozamayacağını belirtiyorlar. "*Önce yaylalarımızdan ardından köylerimizden bizi atmak istiyorlar. Biz köy yakmaları ve boşaltmalarını '94'te de gördük, Dersim'i insansızlaştırmaya çalışıyorlar*" cümleleri yılların yaşanmışlığını gözler önüne seriyor. 1938'lere gidiyoruz... Dersim'de yaşanan katliamlar, köy boşaltmalar ve sürgünler geçiyor gözümüzün önünden bir bir! Hayal değil o görüntüler... Dersim'in yani şimdilerde yine insansızlaştırılmak istenilen köylerin yaşanmışlıklarıydı; devlet terörüne karşı vermiş olduğu mücadeleydi...

"Birlik dirliktir"

Yayla yasaklarının açıklanması ile beraber, Hozat yaylacıları gibi ortak karar alarak yaylalarını terk etmeyen köylülerin bulunması kendini yalnız hisseden ve kararsız olan birçok köylüyü de olumlu etkiliyor. Yaylaya gitmeyen köylülerin de fikirleri bu doğrultuda. Köylüler "*Devletin baskıları artırdığı böyle zamanlarda birlik olmak daha önemli, birlik dirliktir*" di-

Dersim halkı: "Yasaklarınızı tanımıyoruz!"

Dersim: Özel güvenlik bölgelerinin kaldırılması için **Dersim Halk Meclisi** çatısı altında Seyid Rıza Meydanı'nda toplanan kitle cemevine doğru yürüdü.

Yürüyüş esnasında "**Silopi'de düşene dövüşene bin selam**", "**Suruç**

şehitleri ölümsüzdür" gibi sloganlarda atıldı.

Dersim Valiliği 1938 ve 1990'ları aşan şekilde Dersim'in büyük bir bölümünü "Özel Güvenlik Bölgesi" ilan etmiştir. Dersim coğrafyasının neredeyse yarısı yerleşime, tarıma ve insanlara kapatılarak yasaklı bölge ilan edilmiştir. Eylemde öncelikle orman yangın-

yorlar. TC'nin bu politikaları karşısında belki herkes yaylada kalmıyor, bazı köylüler can güvenliğinden endişeli ancak öfke ve kin de bir o kadar biliniyor!

Zor, zorla alt edilecek!

Devletin halka yönelik katliam saldırılarına karşı gerillaların misilleme eylemleri ise Dersim halkı tarafından olumlu karşılanıyor. Hak almanın ve hesap sormanın meşruluğunu savunan Dersim halkı, iş birliği ajan unsurların cezalandırılmasını da yerinde buluyor ve sahiplendiklerini söylüyorlar.

38'den bugüne devlet terörüne karşı direnmeyi Dersim dağlarında öğrendiklerini söyleyen köylüler gerillaları umut ve direnişin bir simgesi olarak gördüklerini belirtiyor ve ekliyorlar: "*Bu dağlardaki ağaçlar meşe ağacıdır. Yandıkça daha güçlü, daha hırçın ve daha köklü büyürler. Çok geçmeden kendisini toparlar. İnsanı da öyledir.*" Acılarıyla, kaybettikleriyle şimdi daha güçlü olduklarını ve hesap sorma bilinciyle köylerini beklediklerini söyleyen köy sakinleri artık yalnız olmadıklarını, "*dağlarımız ve o dağlarda bekleyen yiğitlerimizle buradayız...*" sözleriyle vurguluyorlar.

Yıllardır yaşadıkları zulüm, asimilasyon ve doğa katliamına karşı birlikte direnmeleri, devletin yarattığı birçok sıkıntıya çözüm olarak kendilerini ve devrimcileri görmeleri ve bu şekilde birçok kazanımın elde edilmesi Dersim halkının kültürünü uzun yıllar yoğurmuş. Bir kez daha anladık ki Dersim'i Dersim yapan; doğa ile kültürün harmanlanması, zulme karşı isyanın yağmur olup Munzur'a karışması, her dağın, taşın, ağacın halkın kanyıyla sulanması, her türlü talana karşı dağları mesken belleyip insanlığı yaşatma mücadelesi verilmesidir.

(Bir Partizan)

"Onların izinden, umutla, düşle, cesaretle yürüyüşümüzü sürdüreceğiz!"

İstanbul: 20 Temmuz'da TC-DAİŞ işbirliğinde Suruç'ta gerçekleştirilen katliamda 32 devrimci ölümsüzleşirken tüm hapisanelerdeki **MLKP, TKP/ML ve MKP** dava tutsakları Suruç Katliamı'na ilişkin açıklama yaptılar.

"*AKP iktidarı bu coğrafyada halklarımızın devrimci-demokratik mücadelelerine; ilerici, devrimci, yurtsever güçlere karşı saldırılarda DAİŞ ile işbirliği yapmış, DAİŞ'in*

önünü açmıştır..." denilen açıklamada, 7 Haziran seçimleri sürecinde Mersin ve Adana'daki bombalı saldırılar ile Amed katliamının, Rojava'da Gre Spi zaferinden sonra Kobane'de gerçekleştirilen kitlesel katliamın, faşist DAİŞ çeteleri ile AKP iktidarının dolaysız ilişkilerinin ve işbirliğinin resmi olduğu ifade edildi.

Tutsakların açıklaması "*Katil DAİŞ çetelerinden, onları besleyen, donatan AKP iktidarı ve faşist devlet-*

ten hesap soracağız. Devrimi her ne pahasına olursa olsun savunacağız. Enternasyonal devrimci mücadele hattını güçlendireceğiz. Halklarımızı, devrimci, demokrat ve ilerici tüm güçleri şehitleri sahiplenmeye, katliamın hesabını sorma bilinci ve kararlılığıyla mücadeleyi yükseltmeye, yeni saldırılar karşısında birleşik bir karşı koyuşu örgütlemeye çağırıyoruz" şeklinde son buldu.

Savaşmayı reddeden bir inanışın savaşan kadınlarına...

Güneşin yakıcılığı sonunda hayvanlarımızın, topraklarımızın, bedenlerimizin üzerinden çekiliyordu. Kızılığımı sarı topraklarımıza yansıtarak yerini hafif bir rüzgara bırakırken Ağustos ayının 2'siydi. Günün yorgunluğu üzerimize çökmüştü; yatağıma uzanıp yarı uyur yarı uyanık bir vaziyette geleceği düşünüyordum. Düşlerimde sonsuz renkler vardı ama uykuya daldığım an mavinin seli, alıp götürdü beni. Mavi bizde uğursuzdur; benim inancım mavinin sıkıntılara işaret olduğunu söyler. Sıkıntıyla uyandı-ğında sabahın henüz erken saatleriydi. Babam ve annemin telaşa etrafı topladıklarını, eşyalarımızın bir kısmını bohça yapmaya çalıştıklarını gördüğümde bir anlam veremedim. Benim uyandığımı gördüklerinde hemen hazırlanmamı söylediler. Yine anlayamadım.

"Geliyorlar" dedi annem yüzünde öfke ve korkunun karışımıyla... "Onlar geliyorlar ve öldürecekler"...

3 Ağustos 2014'tü...Evet, anlamıştım. Atalarımın beri dilden dile anlatılagelen bir zulmün başlangıcı bizi yine karşılayacaktı. "Biz savaşmayı sevmeyiz" derlerdi atalarım. Savaşmak bizim inancımızda yoktu, evet. Ama "onlar" bizim inancımızdan dolayı sürekli saldırır, bizi katlederlerdi.

Peki ne yapacaktık? Amcamların Şengal'deki evlerine gidip oradan Şengal Dağı'na çıkmayı planlamıştı ailem... Yola çıkarken geride bıraktığım köyüme, küçükken düşüğüm çeşme başına, arkadaşlarımla oyunlar oynadığım bahçemize baktım; ama bunun "son bir kez"lik bir bakış olduğunu düşünmedim, düşünmek istemedim. Ben dönecektim, dönmek için çabalayacaktım ne olursa olsun.

Bir buçuk saatlik endişeli yolculuğumuzun ardından amcamla-

rın evindeydik işte. Babamla kardeşi bir köşeye çekilip gergin bir tartışma geçirirlerken geri kalan ev ahalisi de en lazım olacaklarını toparlıyorlardı. Sonra "onlar" geldiler. Kapıyı kırarak... Beni ve benimle beraber diğer kadınları, çocukları bir başka odaya toplarlarken bağırıyordum, ama sesim çıkmıyordu. Diğer odada yanan ateş ciğerlerimi parçalıyordu. Nefes alamıyordum. O evden onların tekmeleriyle, yumruklarıyla diğer kadınlarla beraber zorla dışarı çıkarılırken bir önceki gece geleceğimle ilgili düşlerimdeki renkler bir bir yok oluyordu. Köle pazarlarında satılırken bedenlerimiz ve taciz, tecavüze maruz kalırken siyahımız bile kalmamıştı belki.

Ama biz renklerimiz istiyorduk. Kendilerine "DAİŞ" diyen bu caniler çetesinin renklerini bir bir çalmasına izin veremezdik. Bu savaşın salt inancımıza yönelik olmadığını bedenlerimiz zorla satılırken, şiddetin her türlü haline maruz kalırken anlamıştım.

"Onlar" bize cinsel şiddet uygulamakla cennete gideceklerine inanıyorlardı, kadınlar tarafından öldürülünce ise cehenneme... DAİŞ bizim kimliğimize karşı savaşımı da merkezine koymuştu. Onların elinden binbir zorlukla kaçtığımda, kadınlar tarafından öldürülünce cehenneme gideceklerine inanmalarına sebep olan kadınları buldum. Kaybetmeye

başladığım renklerimi tekrar buluyordum, hem de daha çeşitlisini, her rengin her tonunu... İnançım savaşmayı reddederken ben inancıma saldıranlara karşı savaşıyordum. Kimliğime, bedenime, hemcinsime saldıranlara, renklerimiz bir bir yok etmeye çalışanlara karşı.

Renklerimi bulurken DAİŞ'in biz kadınlardan delice korktuğunu keşfettim. Kadınları köle pazarlarında satan, şiddetin her türüsüne maruz bırakan bu caniler sürüsünün anlayışının farklı memleketlerde türlü hallerde açığa çıktığını duydum-gördüm. İran'da kendisine tecavüz etmek isteyen adamı öldürdüğü için katledilen Reyhaneh'ti ilk keşfim. Sonra kadın dayanışmasının en saf örneğini sergileyen Tuğçe Albayrak'ı gördüm. Özgecan Aslan, Hatice Bekir Ali, Farinaz Xosrewani... Sırtını bizlere yaslayan kadınlara karşı DAİŞ ile işbirliği içerisindeki TC'nin davalar açtığını duydum. Arın'ın feda ruhunu kuşandım hepsinin hesabını sormak için bir bir...

Ben kim miyim? Belki Viyan'ım, belki Hevî, belki Veger... Ben bir Ezidi kadınıym ve renklerimiz kaybettirmeye çalışanlara karşı mağduriyetimizi direnişe yükselterek savaşıyorum. Kaybettirilmeye çalışılan renklerimiz köyümüzün topraklarını boyayan güneşin kızılıyla karşılamak için...

Sakine Cansız için anıt mezar

Dersim: 2013 yılında Paris'te iki yoldaşı ile beraber katledilen Sakine Cansız için Dersim'de anıt mezar yapıldı. 1 Ağustos Cumartesi günü Asri Mezarlığı'nda gerçekleştirilen ve **Partizan, YDK** ve **YDG'nin** de katıldığı açılış etkinliği sebebi ile Kürdistan'ın dört bir yanından gelen kadınların direniş dolu sloganları Dersim'de yankı buldu.

Cansız'ın mezarı başında yapı-

lan saygı duruşunun ardından, şehit mezarlarına karanfiller bırakıldı. Anma programında, **Figen Yüksekdağ** ve **Gülten Kışanak** konuşma yaptı.

Yüksekdağ konuşmasında şu sözlere yer verdi; "Cansız özgür, direnen ve direnerek yaşayan kadının sembolü oldu, Bizim mayamız, Sakine'nin kişiliğinde bütün değerlerimizin kişiliğindedir. O maya o kadar sağlamdır ki dağda,

düzde yaşamın her bir yanında canımızı birer birer alırlar biz, biner biner doğartır."

Gülten Kışanak ise "Onlara çok şey borçluyuz, bize başı dik yaşamayı öğrettiler, mazlumların direnenlerin geleceğini savunmayı, zulme katliamlara karşı savaşmayı, umutlu olmayı öğrettiler" dedi. Konuşmaların ardından merkezde Cansız ve yoldaşları anısına resim sergisi açıldı ve Mikail Aslan Sakineler için ağıtlar okudu. Ailenin verdiği yemek ile program sona erdi.

Göğün
yarısı

"Savaş"ta da "barış"ta da
mücadeleye devam

7 Haziran Genel Seçimleri'nin ardından geçen bir aylık süreyi saymazsak savaş ve saldırı konseptinin hayata geçtiği bir yaz dönemi içindeyiz. Suroç Katliamı, askeri ve siyasi operasyon terörü, Silopi'de yaşananlar derken her gün yeni bir saldırı ve her gün yeni ölümlerle karşı karşıya kalıyoruz. Bu yüzden de bu süreç aynı zamanda bu faşist saldırganlığa karşı mücadelemizi derinleştirmemiz gereken bir dönemi ifade ediyor.

Kuşkusuz yaşanan bu saldırılara karşı sokakta olmak ve daha güçlü bağlarla örgütlenmek atmamız gereken ilk ve önemli adımdır. Ancak böylesi dönemler faşist saldırıların yoğunluğundan kaynaklı kimi önceliklerimizin, mücadelemizin silikleşmesine de yol açabilmektedir. Bahsini ettiğimiz "kimi öncül mücadele alanı" elbette ki toplumsal cinsiyet eşitsizliğine karşı verdiğimiz mücadeledir.

Sonda söyleyeceğimizi başta söyleyelim: Toplumsal cinsiyet eşitsizliği ve ataerkiye karşı verdiğimiz, kurumsallaştırmamız gereken mücadelemiz "barışçıl dönemlerde" öne çıkaracağımız, dönemsel ataklar yapacağımız bir mücadele alanı değil, böyle de görülmemesi gerekiyor. Aksine faşizmin yoğunlaştığı, her türden saldırının arttığı dönemlerde daha sıkı sarılmamız gereken bir mücadeledir. Çünkü hem "savaş" ta, "barış" ta kadın kimliğimizden kaynaklı saldırılar sonlanmıyor hem de "savaş konseptinin" devreye sokulduğu dönemlerde militarizmin artmasıyla bu saldırılar arka planda kalmak yerine daha da derinleşiyor.

Yani kimse "bugün katliam oldu. Kimseye taciz ve tecavüze bulunmayayım" ya da "bugün de saldırılar çok yoğun, eşime şiddet uygulamayayım, onu öldürmeye-yim" diye düşünmüyor. Aksine bu saldırı ve savaş konseptinin yarattığı erkek egemen, militarist ortam şiddetin her türüsünün tırmanmasına ve fırsat bu fırsat (eğer de kadın ve LGBTİ mücadele özneleri görece daha pasif bir durumdaysa) kadın ve LGBTİ'lerin elde ettiği demokratik kazanımların tırpanlanmasına neden olur.

Şu an içinde bulunduğumuz ve hangi katliama, hangi saldırıya tepki vereceğimizi "şaşırdığımız" dönemde ne kadın bilinci yaratma ne de toplumsal cinsiyet eşitliği mücadelemizden vazgeçme lüksümüz var. Nefes aldığımız her an erkekliğin her türlü saldırısı ile yüz yüze gelirken (saldırıların yoğun olduğu bu Temmuz ayında erkekler 19 kadını öldürdü; 12 kadın ve kız çocuğuna tecavüz etti; bir kadını fuhuşa zorladı; 36 kadını yaraladı; 10 kadın ve kız çocuğunu taciz etti) erteleyemeyiz bu mücadeleyi...

Bu yüzden günlerimizi, haftalarımızı, aylarımızı bu mücadeleyi daha da derinleştirmenin yol ve yöntemleri konusunda derinleşerek, ısrarlı bir hat izleyerek geçirmeliyiz. Erkten arınmış alan yaratma ısrarımızı sürdürmeliyiz. Bunlardan biri de kadın yaz kampı örgütlemek olmalıdır. Geçtiğimiz yıllarda 2 kez örgütlediğimiz bu kampların yeniden örgütlenmesi bizler açısından "kendimizi geliştirebileceğimiz, kendimizle yüzleşebileceğimiz ve kadın örgütümüzü kurumsallaştırabileceğimiz erk'ten arınmış duraklar" yaratmak adına gereklidir.

Geçtiğimiz yıllarda 2 kez örgütlediğimiz bu kamplarda kendine güven, inisiyatif ve kadınlık hallerimiz üzerine tartışmalar yürütmüş ve ciddi anlamda verim elde etmiştik. Şimdi bu çalışmaların üzerine basarak yükselceğimiz bir çalışma inşa etmeliyiz. Kadın olmanın kendisi bir mücadele ve savaş hali iken, bunu bilinçli yapıp erkek egemenliğinin sahasında ringe çıkacak özneler olma iddiamız öyle kolay bir görev ve sorumluluk değildir. Bu yüzden de teorik donanımımızı artıracak, önümüzdeki süreçte erkek egemenliğine karşı savaşta bizi güçlendirecek konu başlıkları ile örgütlenecek bir kadın kampı son haftalardaki durgunluğumuza da darbe vuran ve adımlarımızı hızlandıran bir yerde durmalıdır.

Bir Genelkurmay Başkanı biyografisi: Su uyur Hulusi Akar!

4 Ağustos günü Cumhurbaşkanlığı Sözcüsü **İbrahim Kalın**, Yüksek Askeri Şura (YAŞ) kararlarını açıkladı. Buna göre Genelkurmay Başkanlığı görevine **Hulusi Akar** getirildi. Kara Kuvvetleri Komutanı ise **Salih Zeki Çolak** oldu. Hava Kuvvetleri Komutanlığı'na, Muharip Hava Kuvveti ve Hava Füze Savunma Komutanı Orgeneral **Abidin Ünal** getirilirken Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral **Bülent Bostanoğlu**'nun görev süresi 1 yıl uzatıldı. Jandarma Genel Komutanlığı'na, Ege Ordu Komutanı Orgeneral **Galip Mendi** getirildi ve Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral **Akın Öztürk**, YAŞ üyesi oldu.

Bu YAŞ sonucunda açığa çıkan kadro değişimlerinde öne çıkan özellik; kimi Balyoz davası sanıklarından paşaların çeşitli ordu kademelerine getirilmesi... Anlaşılan 13 yıldır hükümette olan AKP, ordu içinde "dize getirme" operasyonunda başarılı olmuş ve hapisle cezalandırdığı komutanlardan tövbe edip kendisine biat edenleri ödüllendirmiştir.

Devlet katillerini korumaya devam ediyor

Dikkat çeken bir isim de **Musa Çitil**... Tuğgeneralliğe terfi ettirilen Çitil, devletin '90'lı yıllar konseptinde yer alan önemli isimlerden biri. Döneminde Merdîn-Derik'te 13 Kürt köylüsünün katledilmesinden sorumlu tutulan Çitil, aynı zamanda S.E. isimli kadının onlarca askerin tecavüzüne uğramasının da baş sorumlusu... Musa Çitil, YAŞ kararlarıyla tuğgeneral sıfatıyla "Diyarbakır Bölge Komutanı" olarak atandı.

Bu atama ve terfi çok açık bir şekilde bilinçli alınan bir karardır ve Cumartesi Anneleri'nin dediği gibi "adalet umudumuza vurulmuş ağır bir darbedir". Bu atama ve terfi, gözaltında kaybedilenlerin, yargısız infazların, toplu katliamların devlet eliyle gerçekleştirildiğini bir kez daha göstermiştir. Çünkü "kaybeden" paşalar, devletin koruması altında terfi ile ödüllendirilmeye devam

etmektedir. Yine Çitil'in bu ataması ve terfisi T. Kürdistanı'nda saldırıların önümüzdeki dönemde artırılmak istendiğini göstermektedir. Devleti tanıyan herkes, bu durumun tesadüfi olmadığını bilir. Anlaşılan AKP eliyle egemen sınıflar lehine "huzur ve demokrasi" için "temizliğe" girişen devlet, tüm katillerine yeniden T. Kürdistanı'nda görev vermekte ve icraatlarına devam etmeleri için teşvik etmektedir.

İspiyonculukta "su uyur Hulusi Akar!"

Gerillalara dönük saldırılarda sarin ve çeşitli kimyasal gazlar kullanarak adını "Kimyasal Neco"ya çıkaran 28. Genelkurmay Başkanı **Necdet Özel**'in emekliye ayrıl(tul)masının ardından önümüzdeki süreçte askeri operasyonları yöneterek halka kan kusturmayı görev edinen bu ordu yapılanmasındaki yeni isimleri tanımak gerekiyor. Hele de harp okulunda arkadaşlarının "**Su uyur, Hulusi Akar**" dedikleri ve ordu içinde "**Seri Paşa**" olarak tanınan yeni Genelkurmay Başkanı Hulusi Akar'ı...

Kısaca da bir özgeçmiş baktığımızda Hulusi "Paşa"nın uzun yıllar bu devlete sonsuz hizmet, halka sonsuz düşmanlık yapabilecek istikrarda olduğunu görürüz. Burjuva medyada yer alan bu özgeçmiş, 2019'a kadar görev yapması beklenen Akar'ın halk düşmanı yönünü pek ele vermiyor. O kısmı da biz aktaralım:

TC ordusunun 29. Genelkurmay Başkanı olan Orgeneral (ve aynı zamanda Genelkurmay 2. Başkanı) Akar, son dönemde isminden sıkça söz ettiren komutanların başında geliyor. Akar, kendisinden önceki Genelkurmay Başkanı **Özel**'in son dönemlerinde **Özel**'den daha çok pratik olarak Genelkurmay Başkanlığı yapan isim olarak biliniyor. Kayserili Akar'ın AKP'ye yakınlığı da bilinen diğer bir gerçek. Ancak Akar "dönem insanı/komutanı" değil daha çok "devlet adamı" olarak bilinen bir kişi. Ordu içerisinde "eğitmen" yönüyle öne çıkan Akar'ın "asker ve devlet bi-

linç" de oldukça gelişkin!

Akar'ın 1998-2000 yılları arasında General rütbesindeki ilk görev yeri Dersim'in Xozat ilçesidir. Akar burada İç Güvenlik Tugay Komutanı olarak görev yaptı. Dersim ve çevre illerdeki halka dönük baskı ve saldırı planlamasını seyyar tugayın içinde Akar bombalama, köy boşaltma, yaylalara yasak, OHAL uygulamalarını hayata geçirme uzmanı.

Bitirdiği Kayseri Lisesi döneminden beri yakın çevresi tarafından "milliyetçi" olarak bilinen Akar, tescilli bir Alevi ve Kürt düşmanı. Dersim'deki pratikleri ile Kürt ve Alevilere dönük düşmanlığını oldukça açık eden Akar'ın tek pratiği bu değil. OHAL dönemi komutanlarından olan Akar, Sözleşmeli Subaylar için yapılan yazılı ve mülakat sınavlarında birçok sözleşmeli subayın yazılı sınavları geçtikleri halde mülakatlarda "Alevi oldukları gerekçesiyle" eleme konusunda da çok başarılıdır! Ayrıca **Özel**'in görev süresinin dolmasına yakın olduğu için PKK'ya yönelik operasyonları fiilen yöneten ismin de Akar olduğu biliniyordu.

Yine son günlerde devreye sokulan "huzur ve demokrasi operasyonlarının" mimarlarından biri olan Akar ile ilgili anlatılan bir anekdot Akar'ın halk düşmanlığına daha üniversite çağlarında başladığını göstermektedir. Yazar **Yavuz Selim Demirağ**, "**İmamların Öcü-Türk Silahlı Kuvvetleri'nde Cemaat Yapılanması**" adlı kitabında Akar'a ilişkin şu bilgiye yer verir: "*Akar, Harbiye'de öğrencilerin sosyal etkinliklerini ve özel hayatlarını mercek altına almıştı. Askeri okulların kültüründe en büyük suç sayılan 'ispiyonculuk' neredeyse teşvik edilir hale geldi. Akar öylesine 'seri' çalıştıyordu ki öğrenciler aralarında 'Su uyur, Hulusi Akar' diye şakalaşıyorlardı.*"

ABD'nin ve AKP'nin gözbebeği!

Akar, aynı zamanda rüşvet ve yolsuzluk damarlarına işlediği AKP'ye en uyumlu komutanlardan biri olarak tolerans ve kimi komutanların istifası ile

yükselmiştir. 2011'de dönemin Genelkurmay Başkanı **Işık Koşaner** ve kuvvet komutanlarının istifası üzerine komuta kademelerinde yaşanan boşluklar, Akar'ın 4 yıl beklemeden, 2013'te Kara Kuvvetleri Komutanlığı'na yükselmesini sağladı. Ayrıca "*askeri kalıplara, bürokratik engellere takılmayan bir düşünce ve yönetme tarzı vardı*" denilerek hem "*sivil hem asker kafa yapısına sahip olduğu*" için hakkında burjuva medyada övgüler dizilen Akar, devletin ve tabii ki AKP'nin bekaası için halk düşmanlığında hiçbir engel tanımamış ve tanımayacak bir komutan olacağıın işaretlerini vermektedir. Eee boşuna ona "**Seri Paşa**" dememişler!

Ondaki bu hızlı yükselişin nedenlerinden biri de ABD ve NATO'nun son dönem "iyi çocuklarından" biri olmasından kaynaklanmaktadır. **Gülen Cemaati**'nin devlet içi örgütlenmesinden rahatsızlığını açık eden komutanlardan biri olarak AKP'nin gözbebeği olan Akar, 2005 yılında tümgeneral rütbesindeyken, Boğaziçi Üniversitesi'nde yaptığı doktora çalışması, "*Ermenistan'a Harbord Askeri Misyonu: Amerikan Hakikati Araştırma Komisyonu'nun Hikâyesi ve Türk-Amerikan İlişkilerine Etkileri*" raporu ile de ABD'nin gözbebeği haline gelmeye başlamıştır.

Ki bu gözbebeği olma durumu 2015'in ilk ayında Washington'da Akar'a verilen nişanı ile tescillenir. (Ki Akar zaten İç Güvenlik Harekâtı'ndaki başarılarından dolayı "üstün cesaret ve feragat" madalyasına, "TSK üstün hizmet" madalyası ile "TSK şeref madalyası" da sahiptir.) ABD Kara Kuvvetleri Komutanı **Ray Odierno**'nun taktığı ödül için Washington'daki Fort Myer askeri üssünde düzenlenen törene 100'e yakın üst düzey askeri yetkili katılır. Akar'a liyakat nişanının "Türk Kara Kuvvetleri'nin başarılı bir şekilde yeniden yapılandırmasını sağladığı, Türk ve ABD kuvvetleri arasında koordinasyon oluşturduğu ve Suriye konusunda sergilediği tutum" nedeniyle verildiği belirtilir. Bu arada belirtmeden geçemeyeceğiz; Akar'a "NATO'ya sıradışı katkıları" nedeniyle bu nişanı takan **Ray Odierno**, Irak-Süleymaniye'de TC askerinin başına çuval geçiren Albay **Bill Mayville**'in komutanı **Raymond Odierno**'dur!

Şimdi karşımızda ABD-AKP'nin ortak "adamı" ve TSK'nın yeniden şekillenişindeki "eğitmen"liği ve "NATO'ya verdiği sıra dışı katkıları" ile ünlü bir Genelkurmay var. Halkımızın bir sözü vardır, "Perşembe'nin gelişi Çarşamba'dan bellidir" diye... Son dönemlerde başta **Suruç** ve **Silopi** katliamları olmak üzere yaşanan operasyonlardan görünen o ki, Hulusi "Paşa" kanlı geldi, kanlı devam edecek.

SYRIZA aynasının Türkiye’de gösterdikleri...

Yunanistan’da egemen sınıflar artık bariz şekilde yönetemiyorken, ezilenler ayaktaiken Syriza gibi reformist bir partiyi olumlayabilmek devrimin dinamiklerinin önünün kapatılmasını onaylamaktan başka bir anlama gelmemiştir.

Syriza, önceki partilerin Troyka (AB, IMF, Avrupa Merkez Bankası) ile uzlaşmaya çalışmalarına yönelik halkın tepkisi sonucu Ocak ayındaki seçimleri kazanmıştı. Aradan geçen 5 ay içerisinde, bu müzakerelerde “ilerleme” sağlayamayınca 5 Temmuz’da referanduma gidildi. AB’ye olan tepkinin artması sonucu Syriza aldığı oy oranını katlayarak halkın çoğunluğunun desteğini aldı. Fakat üzerinden 10 gün geçmeden, önceki sağ partilerin yapamadığını yaptı ve emekçilerin üzerindeki vergi yükünü artıran, sosyal haklarını kısıtlayan ve mali bağımsızlığını kaybetmesine yol açan paketi imzaladı. Paket, parlamentodan diğer sağ partilerin güçlü desteği ile geçti. Yani sağ partilerin yapamadığını “sol” bir parti yapmış oldu.

Türkiye’de burjuva ekonomistlerin bir kısmı ilk anda Tsipras’ı Kemal Derviş’e benzettiler. Fakat paketin ayrıntılarına netleştikçe bu benzetmenin hafif kaldığı anlaşıldı. Kemal Derviş sürecinde vergi toplama işi en azından yerli egemen sınıflara kalmıştı. Çünkü Syriza’nın onayladığı paket olsa olsa Osmanlı dönemindeki Düyun-u Umumiye’ye benzetilebilirdi. Şimdiki Türkçeyle “Genel Borçlar İdaresi” diyebileceğimiz Düyun-u Umumiye teşkilatı, Avrupalı alacaklıların Osmanlı’da vergi toplamasını sağlıyordu. Osmanlı devletinin gelirlerinin beşte ikisi Düyun-u Umumiye’ye terk edilmişti. Mali bağımsızlığın artık şeklen bile korunamadığı bir anlaşmadan bahsediyoruz.

Sağcı partilerin halk muhalefetinden korkarak imzalamadıkları bu paketin imzalanmasının farklı çevrelerde nasıl yorumlandığını gördük. Fakat reformizmin “sola iten bir halk mücadelesi çizgisi” ile (Atılım sayı: 162, Syriza Hükümeti ve KKE devrimci lafazanlığı) ileri çekilebileceği anlayışının halkların devrimci mücadelesine daha çok zarar verdiğini, en baştan itibaren tıpkı YKP/ML’li devrimci güçler gibi buna tavır alınıp, teşhir edilmesi gerektiğini bir kez daha bir tecrübeyle görmüş olduk. Reformizme şans tanımının bir kez daha kendisi, reformizm kulvarına bulmuşluğu göstermektedir. Syriza aynasından, Türkiye’de yansıyan en önemli sonuçlar; birincisi devrimci hareketin zayıflamasıyla reformizm dalgasının bizce açık olan etki alanının boyutlarının daha görünür hale gelmesidir. İkincisi; reformları devrimci mücadelede kullanabilmekle reformizm arasındaki farktan anti-emperyalistlik ilkesinin temel alınması gerektiği tarihi deneyiminin birçok devrimci hare-

kette silikleşmiş olduğunu göstermesidir. Ortaya çıkan bu sonuçların, Syriza’ya şans tanıyan tüm hareketler tarafından, ayrıntılı bir şekilde değerlendirilmesi temel önerimizdir.

Yaşananlar devrimcilik-reformizm ayrışmasının tezahürüdür

Syriza’nın seçimlerden birinci parti olarak çıkması, Türkiye’de de seçim sathı mahalline girilmişken oldu. Syriza’nın liberal reformist duruşu o haldeydi ki CHP’sinden AKP’sine burjuva partiler dahi kendine pay çıkardılar. Bu rüzgara HDP de kapıldı. Syriza’nın HDP’ye benzetilmesinin yanlış olduğunu başından itibaren belirttik. (ÖG, 5-11 Şubat 2015, “Çiftetelli Siyaseti”)

HDP; Kürt ulusal mücadelesinin legal ayağı olması ve ulusal mücadelenin özgürlüğü içerisinde “tam hak eşitliği” ilkesinin her alanda savunulmasıyla bağlantılı olarak farklı kulvardadır. Silahlı mücadeleyle birlikte, gelişen Ortadoğu dinamikleri, Rojava ve diğer Kürt bölgelerinde Kürt hareketinin artan etkinliği HDP’nin salt kendi varlığıyla bile Türk devletinin tekçi-faşist yapısını bozan bir niteliğe sahip olmasını getirmektedir. Bu bahsettiğimiz niteliklerinin oluşturduğu mücadele dinamiğinin yaratabileceği kısmi demokratik adımlar dışında, HDP’ye misyon biçmek, günümüzdeki sınıf dengeleri açısından reformizme sonuna kadar kapının açılması dışında bir anlam taşımamaktadır. HDP’nin parlamentoya girişinin Kürt ulusal mücadelesi açısından “zafer” olduğu tanımlaması doğruyken, Syriza’nın seçimleri kazanmasının hele ki Kobanê zaferiyle aynı günlere denk gelmesi hasebiyle tıpkı Kobanê gibi, “emekçi halkların” zaferleri arasında sayılmasının ciddi bir ideolojik/politik yanlışlığı olduğu ortadadır.

Syriza, oluşum şekliyle, ekonomik programına, savunularına kadar burjuva liberal/reformist bir partidir. İteklerek, çekilerek, eleştirilerek kalkanın devrimci/demokratik mücadelesinde daha ileri gidebileceği yer yoktur. Türkiye’de birçok hareket Syriza’nın bu niteliğini yok sayıp, popülist söylemlerine tav olmuştur. Oysa Syriza’nın 2014 sonbaharında “Selanik Programı” olarak anılan ayrıntılı ekonomik programı temel belge olarak kabul ettiği bilinmektedir. Bu belgeye göre; “birincisi, Syriza Yunanistan’ın mutlaka Avro sisteminde kalmasını hedefliyor. İkincisi, başta dış borcun miktarı olmak üzere AB ile ilişkiler yeniden müzakere edilmesidir. Üçüncüsü ise, bu

müzakereler sürerken Syriza ekonomiyi canlandırmak ve kemer sıkmayı sona erdirmek üzere bir kamu harcamaları programı başlatacak. “(Syriza’nın iktisat politikalarından sorumlu milletvekiliyle söyleşiden aktaran ÖG, 12-18 Şubat 2015; “Yunanistan seçimlerinin gösterdiği: Rüzgar kimden yana esiyor?”)

Çok açıktır ki, Syriza’nın Troyka’nın paketini kabul etmesi şaşırıcı değildir! Sonunun “teslimiyet” olacağı tartışmasız şekilde belli olan bir sürece devrimci hareketler tarafından “itekleme”, “ileri çekme” anlayışıyla misyon biçilip, “yeni bir umut” denilmiştir. Günümüzde hiçbir hareket anti-emperyalist olmadan, asgari olarak bu ilkenin arkasında durmadan reformist tanımlamasını dahi hak edemez. Syriza’nın burjuva liberal duruşuna gözlerin bu biçimde kapanmasının nedenlerin sorgulanmaması Marksist geleneğin tecrübelerinin yok sayılıp, içine düşülen yanılığın boyutunun görülmemesi, bu anlayış sahiplerini daha büyük yanlışlara sürükleyecektir. Yaşananlar “günümüz koşulları altında reformist partilerin dahi elde ettikleri, seçim başarıları önemlidir, ancak asıl önemli olan, bu başarıların siyaset değişikliğine yol açıp, burjuvaziye geri adım atılabilecek seviyeye getirmesidir” (Özgür Gündem, 18 Temmuz, Murat Çakır, “Tercih ve Bedel”) demek, aslında ders çıkarılmaması demektir! Bu konuda kesin bir şekilde net olunmalı ve reformizmin “burjuvaziye geri adım atılabilecek bir niteliğinin/duruşunun olmadığı” görülmelidir.

Devrimci hareketlerin çeşitli dönemlerdeki sol sekte tutumları dolayısıyla yaşadıkları gerilemeler, onları burjuvazi ile anlaşmanın, anti-emperyalistlikte “esnemenin” vs. “zorunluluk” mücadelenin mevcut durumu; “sorumluluklarımız” gibi tanımlamalara sığınmalarını getirmemelidir. Bu sınıf mücadelesinden vazgeçtiştir. Syriza, daha alt boyutta dayatmaları olan bir paketi kabul ettirseydi bu “başarı” olarak mı değerlendirilecekti? O zaman Syriza ileri mi çekilmiş olacak, “emekçi halkların yeni bir geleceğe doğru” yol alışı mesafe mi kat edilmiş olacak? Yoksa emperyalist-kapitalist sistemin kendini biraz daha tahkim etmesinden mi bahsetmeliydik?

Aslında tüm bu soruların cevabını çok büyük bir sadelikle YKP(ML) ve ML-YKP seçim ittifakının seçim sonuçlarına ilişkin açıklamaların yer verilmiştir. (ÖG, 5-11 Şubat 2015.)

Türkiyeli devrimci hareketlerin seçim sürecinde ve sonrasında Yunanistan’da 1918’den günümüze kadar; başta İtalyan faşistleri ve Alman Nazilerine karşı verdiği büyük mücadelede olmak üzere pek çok direnişi gerçekleştiren ve en çok 2009’daki isyan dalgasında önemli bir yer tutan YKP/ML’ye hiç değinmemeleri, devrimci seçeneğin varlığını görmeyip reformist “seçeneği” sürekli göz önünde tutmalarının da “Syriza ay-

nasında Türkiye’de yansıyan” önemli bir veri olduğunu düşünüyoruz. Fakat şunu da belirtelim ki, devrimci seçenekler olmasaydı bile Syriza’nın anti-emperyalist duruş göstermediği halde AB emperyalistleri ile anlaşarak krizden bir çıkış yaratabileceğinin düşünülmesinin, sistem içinde dahi kararlı bir duruşa sahip olmasının “önemsiz görülmesinin” tek izahatı “devrimin güncelliğinin” her koşul altında değerlendirilememesidir. Mücadeleyi “ileri” itebilecek, çekebilecek tek anlayış, toplumsal her sorunda devrim potansiyelini görebilmek, bunu ortaya çıkarabilecek dinamiklerin yanında durmaktır. Yunanistan’da egemen sınıflar artık bariz şekilde yönetemiyorken, ezilenler ayaktaiken Syriza gibi reformist bir partiyi olumlayabilmek devrimin dinamiklerinin önünün kapatılmasını onaylamaktan başka bir anlama gelmemiştir.

Syriza örneğiyle birlikte artık tartışmasız olarak ortaya çıkan bir diğer olgu da, emperyalist kapitalizm koşullarında yani tekellerin-tröstlerin hakimiyeti dünyanın her tarafını kuşatmışken parlamenter mücadelenin, kapitalist ülkelerde dahi öneminin azalmaya devam ettiğidir. Emperyalistlerin, salt bazı “haklarından” vazgeçmelerini sağlamak için bile artık devrimci şiddetin etkin olarak kullanılmasının ve sistemden kesin çıkışın hedeflenmesinin zorunlu olduğu görülmüştür. Böyle bir süreçte parlamentoyu araç olarak kullanma anlayışındaki devrimci hareketin tek görevi; sistemin çıkmasını artırmaya çalışmak, krizi derinleştirmek ve çok net bir şekilde anti-emperyalist çizgide durmaktır. Kapitalist sistemin krizini hafifletecek önlemleri almayı “zorunluluk”, “sorumluluk” olarak ele almak, sistemin bir dişlisi haline gelmek demektir.

Özcesi, Syriza’nın değerlendirilişi bizlere devrimcilik reformizm ekseninde birçok veri vermektedir. Önemli olan bunları doğru bir şekilde değerlendirip, Türkiye’deki reformist dalgayla etkin olarak mücadele etmektir. Yazımızı YKP(ML)’nin 25 Ocak seçimlerinin sonuçlarına dair açıklamasında bir bölümle bitiriyoruz:

“Bu seçimlerin önemli sonuçlarından biri ise, solda bulunan önemli bir kesimin Syriza’nın aldatmaca retoriğine karşı durabilmiş olmalarıdır. ...YKP(ML) ve ML-YKP ittifakı... Syriza’nın üzerinden yükseldiği ve bundan sonra da devam edeceği ayrışmalara, seçim aldatmacalarına ve hareketin silahsızlandırılmasına karşı ülke genelinde bir mücadele yürüttü. Emperyalist bağımluluk rejimine karşı çatışmanın zorunluluğunu, borçlanılanlarla ‘müzakere’ çizgisine karşı durulması, kapitalist krizin makul yönetimine karşı komünist devrimci-halk hareketinin inşa edilmesinin zarureti ortaya koydu.” (27 Ocak tarihli açıklama)

FHKC, Leys el-Halidi'nin intikamını alacağını bildirdi!

H. Merkezi: Filistin'in Batı Şeria bölgesinde Nablus kentinin güneydoğusundaki Duma beldesinde Siyonist çeteler Filistinli bir ailenin evine saldırdı. Sabaha karşı gerçekleşen olayda Devabşe ailesinin oturduğu eve gelen Siyonistler, evin duvarla-

rına ırkçı yazılar yazdı ve evi ateşe vermelerinin ardından bölgeden hızla kaçtı. Vahşi saldırı sonucunda 18 aylık bebek Ali Devabşe hayatını kaybederken aynı aileden üç kişi de yaralandı.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi

(FHKC) 18 aylık bebek Ali Devabşe bebeğin intikamını almak için gerçekleştirdiği eylemde işgalci siyonist ordusuyla çatışma yaşandı. Çatışmada FHKC üyesi **Leys el-Halidi** şehit düştü.

FHKC yaptığı açıklamada, Leys el-Halidi'nin intikamını alacağını ifade etti.

Mavinin Karası

14 aylık Melek bebeği duyanınız var mı? Hani ailesi Filistin'den Mısır'a göç etmek zorunda kalan, oradan da daha güzel bir dünya için Avrupa'ya gitme kararı veren ve alabora sonucu adeta mezarlığa dönen açık denizlerde kaybolan Melek bebek... İşte Melek be-

beğin küçücük bedeni İtalya kıyılarına bu yolculuğun sonuna ulaştı. Kaderi gibi kara olan gözleri mavinin karasına karıştı, ailesi gibi o da bu yolculuktan sağ çıkamadı. Yoksulluğun, açlığın ve savaşın etkisini bu bebeğin gözlerinde görmek mümkündür. Melek bebek gibi yüzlerce, binlerce göçmen daha iyi bir yaşam için umudun yolculuğuna çıktı fakat bu yolculuğu tamamlayamadan umutlarıyla beraber bu yaşamdan göçtüler.

Ortadoğu ve Afrika ülkeleri emperyalist devletlerin uyguladığı savaş ve ekonomik politikalar yüzünden tarihten bu yana hep ölümün soğuk yüzüyle karşı karşıya bırakıldılar. Orada yaşayan halklar tarih boyunca, yaşadıkları yerleri bırakıp daha güzel bir yaşam için göç etmek zorunda kaldılar. Bu yolculukların en büyüğü deniz yoluyla Avrupa kıyılarına varma isteği oldu fakat maalesef en büyük insanlık dramları da bu yolculuklarda yaşandı.

Biz insan kaçakçılığının adeta bir ranta dönüştüğünü mü yazalım, yoksa o topraklarda her türlü kirli politikayı uygulayıp sonra da kendi ülkelerine bir şekilde giren göçmenlere "nazik" davranan ikiyüzlü Avrupa ülkelerini mi yazalım karar veremedik.

Yaşamak için ölümü göze almak...

Önce yaşadığınız topraklara bombalar yağar havadan. Sonra tanımadığımız insanlar bilmediğiniz dillerde ölüm kusurlar üzerinize. Tecavüzler, soygunlar, kundaklamalar ardı sıra gelir. Yaşadığınız coğrafyada yaşama dair ne varsa yok edilir. Sonunda gitmek zorunda kalırsınız binlerce yıllık kültürünüzü, dilinizi ve sizi siz yapan her şeyi geride bırakarak. Küçücük teknelere yüzlerce kişi binersiniz önce yanına aldığınız birkaç parça eşya ve umutlarınızla. Üzerinize ölüm kusan dillerin konuşulduğu coğrafyalara gitmek zorunda kalırsınız. Ne yaman çelişki değil mi?

Emperyalist ülkelerin sömürü ve savaş üzerine kurdukları düzenleri yüzünden gelir bunlar başınıza ve siz onların yaşadığı ülkelere gitmek zorunda kalırsınız. Kucağında 14 aylık Melek kızını alarak çıkarsın yola. Zaten teknenin kapasitesinin üzerinde olan insan sayısına birde sen 14 aylık kızın ve umutlarınla eklenirsin. Önce mavidir her şey. Umuttur. Nefes alırsın derin derin, Uzaklaşıyorsundur savaştan. Hüznün de vardır umut da. Geride bıraktığın sadece zulüm değil aynı zamanda o topraklarda yeşerttiğin kimliğindir de. İşte

hüznün burada saplanır yüreğine ve gözlerin dolar. Sonra kızına yani 14 aylık Melek'e bakarsın. Gülümseme iner yanaklarına ve önündeki sonsuz maviye dalarsın. Sonra bir dalgalanma bir panik yaşanır. Çılgınlıklar birbirine karışır. Mavi soğuktur artık. Tüm ruhunda hissedersin bu soğukluğu. Hayatında ilk defa düşmüşsündür bu maviye. Etrafta senin gibi umudun içinde boğulan yüzlerce insan vardır. Bir an Melek gelir aklına. Kollarının arasında olmadığını farkına varırsın. Yüreğine kara bir acı saplanır. Hem de mavinin en karasından. Artık gücün kalmamıştır ve dibe doğru inersin. Gittikçe kararır mavi. Kararan sadece mavi değildir aslında.

Umut da kararır, yaşam da.

Son kez gelir Melek bebek aklına. Ardından her şey tekrar kararır ve bir daha ışık girmez yüreğine. Nerede olduğunu bilmezsin. Ve kimse ulaşamaz sana. Bedenin mavinin karanlığına gömülmüşken, Melek vurur İtalya

sahillerine. Ve İtalya bürokratları timsah gözyaşları ile demeçler verirler. Yaşanan savaşları kınarlar tüm emperyalist devletlerin kınadığı gibi. Sanki bu yaşananlar onların suçu değilmiş gibi, silah tüccarları onlar değilmiş gibi, bombalar onların emriyle atılmamış gibi...

Aslında yarım kalan iş tamamlanmış olur. Ülkelerinde öldüremediklerini denizlerinde yok etmişlerdir. Gecenin karanlığında değil, o güzelim mavinin karanlığında. Mavi umuttur, mavi hayattır...

Yazıyı bitirirken herkesin bir an için Melek bebeği düşünmesini istiyoruz. Melek ve Melek bebek gibi binlerce çocuğu. Savaş en çok onları vuruyor ve göç yolunda en çok onlar ölüyor. Kimisi büyük denizlerde kayboluyor, kimisi Şengal dağlarında susuzluktan kuruyor bir çiçek gibi. Ortadoğu'yu ve Afrika'yı yani kara kıtayı maviye belemek de bizlere düştüyor. Açmamış çiçekler için, daha fazla mavi için ayağa kalkmak ve bulunduğumuz her alanda emperyalistlerin bu kirli savaş politikalarına karşı örgütlenmek gerekiyor. Daha çok mavi için ayağa kalk ve güneşten bir taç yap Melek bebeği...

Bedenin en güzel rengi...

H. Merkezi: Dünyanın her yerinde zindanlar aynı rengi verir halklara. Bu renk siyahın en yoğun halidir. Özellikle siyasi tutsaklar bu rengi iliklerinde hisseder. Fakat bu renge inat gökkuşağın en güzel renklerini saçarlar etrafa. Açlık grevi de bu karanlığa karşı bedeni en güzel renge bürüyüp çıkarmaktır zalimin karşısına.

İsrail, Filistinli tutsaklara dönük uyguladığı politikalarla dünyaya nam salmış Siyonist bir devlet olarak siyasi tutsaklara yönelik baskısını artırıyor. Bu baskı politikalarına karşı ise 5 Ağustos'tan itibaren tutsaklar süresiz açlık grevine başladılar.

FHKC Genel Sekreteri **Ahmed Saadat** ve 30 yoldaşı, Nafha Hapishanesi'nde işgal güçleri tarafından saldırıya uğramış, Filistin halkı bu saldırılara karşı eylemler düzenlemişti. Ardından Nafha Hapishanesi'nde 120 tutsak açlık grevine başladı.

Suriyeli muhaliflerden Türkiye'ye tepki

H. Merkezi: Suriyeli devrimci, ilerici ve yurtsever güçlerden oluşan **Suriye'de Demokratik Değişim İçin Ulusal Koordinasyon Kurulu**, Türkiye'nin Suriye'ye müdahalesine karşı açıklama yaptı.

Kurul yaptığı açıklamada DAİŞ'in Suruç'ta yaptığı katliamı kınadı. Ayrıca TC'nin Suriye'nin herhangi bir bölgesine askeri müdahalesine karşı olduğunun altını çizdi. Kurul, "Türkiye eğer DAİŞ, Nusra ve diğer terör güçlerine karşı savaş açmakta gerçekten ciddiye bunu kendi toprağında sınırları onlara kapatarak, onlara desteğini keserek ve Cenevre Bildirgesi'ne istinaden Suriye krizinin siyasi çözümünü için uygun siyasi iklimi yaratarak yapabilir" dedi.

Yeni sürece eskiyi aşarak yanıt olabiliriz

“Fakat zorluk, olanaksızlık demek değildir. Önemli olan, yolun doğru seçildiğine inanmaktır; bu inanç, mucizeler yaratabilecek devrimci enerjiyi ve devrimci coşkuyu yüz kat artırır.” (Lenin)

Kürt sorununda 2013 yılı ile birlikte başlayan görece sakinlik dönemi, 24 Temmuz’la birlikte yerini çatışmaların şiddetlendiği, devletin halka yönelik hak gasplarının arttığı ve demokratik faaliyetin sınırlandırıldığı döneme bırakmıştır! Kaypakkaya yoldaşın deyimiyle “beyaz terör”ün boyutlandığı bir dönemdeyiz. Türk devleti; tarihsel düşmanı olarak gördüğü Kürt ulusunu ve onun örgütlü gücünü merkezine alan bir saldırı dalgası başlattı. DAİŞ’e karşı ABD ile varılan mutabakatın asıl işlevinin halkların cephesinden devrimci, demokratik bir siyaset izleyip, demokratik özerklik projesiyle sistemi zorlayan bir güç olan Kürt hareketinin darbelenmesi, hizaya getirilmesi olduğu açıkça gösterildi. Suroç katliamı bu saldırıların gerekçesi olarak kullanıldı.

Saldırıların merkezinde Kürt ulusu ve PKK’nin tüm örgütlenmeleri dururken, devrimci, demokratik kesimlere yönelim de söz konusudur. Özellikle de Kürt ulusu ve hareketiyle dayanışma içinde olanların bu saldırıların hedefleri olacağı açıktır. Bunlarla birlikte 90’a yakın basın sitesi kapatıldı, T. Kürdistanı’nda internete erişim yavaşladı, “özel güvenlik bölge” ilan edilmeye başlandı.

HDP’lilere başta eşbaşkanlar olmak üzere yoğun bir linç kampanyasının yanısıra peşpeşe davalar açılmaya, fezlekeler hazırlanmaya başlandı!

7 Haziran seçimleri öncesi çıkarları çatışan Erdoğan’ın başkanlık hayalini suya düşürebilecek tek güç olan HDP’ye “ekranlarını açan” burjuva medya; devletin büyük çıkarları söz konusu olunca Kürtlere ve demokratik güçlere karşı özüne yani yekpare faşist içeriğine döndü. Fakat AKP’de temsil olunan egemen kliğin saldırganlığı o kadar üst boyuttadır ki bunları da yetersiz görmektedir. Kendi yayın grupları aracılığıyla aynı zamanda bitmeyen hesaplaşmaları için de Doğan Grubu medyasına saldırmaktadır. Oysa ki özellikle HDP’yi hedef gösterip, düzen içi sınırlara çekip, etkisizleştirmek işini en iyi yapanlardan biri Doğan grubuydu... Burjuva medyada öze ait olmayan nüanslara dahi tahammül edilemiyorken, sosyalist, devrimci basın

üzerindeki baskının katmerleneceğini öngörmek hiç de kehanet değil.

Tekrar vurgulayalım ki, bütün bu yaşananlar “saray darbesi” değildir. “Erken seçimde oyunu yükseltmek için AKP tarafından tezgahlanmış” vs. de değildir. Yekpare olarak Türk devleti tüm kurumlarıyla AKP’sinden CHP’sine, ordusundan bürokrasisine, polisine, ideoloji üretim aygıtlarına kadar bu saldırıda birleşmişlerdir. Partizan olarak, demokratikleşmeyi “dahi” devrim sorunu olarak görmemizin nedeni devletin faşist niteliğinin “demokratik”(!) sınırını çok iyi bilmemizdir. Elbette ki bu oluşan konjonktürü en iyi kullanan klik kendi içlerindeki dalaşlarda/rekabette öne geçecektir. Bu konjonktürü elindeki imkanlar dolayısıyla AKP’nin ve Erdoğan’ın en etkili şekilde kullanmaya çalıştığı açıktır. “Saray darbesi”, “erken seçim hesabı” vs. belirlemeleri, oluşan zeminin olanakları üzerinden yorumlandığında politik olarak ancak doğru anlamlandırılabilir. Bunların gerçeklere uygun şekilde tanımlanıp devletin ve sistemin merkeze konulması devrimci güçler için zorunludur.

İçine girilen sürecin ne kadar sürebileceğini kestirmek şimdilik güç görünüyor. Sürecin sonucunu belirleyecek olan devrimci, demokratik güçlerin sürece müdahil olma ve ulusal hareketle her alanda işbirliğinin geliştirebilme potansiyelleridir. Yani ezilenlerin ortak mücadelesidir.

Ulusal hareketin dört parça Kürdistan’da ulaştığı örgütlülük düzeyi ve silahlı gücü; savaşın ezilenlerin çıkarına büyütülebilme potansiyelini de göstermektedir. Hareketin “demokratik ulus” projesinin ideolojik çerçevesinin bu potansiyeli sınırlama etkisini gözden kaçırmamız gerekmektedir. Nitekim, liberal solun ilk günden itibaren özellikle HEP üzerinde baskı kurarak ve ulusal hareketin şiddeti ile devlet şiddetini eşleştirerek yürüttüğü politikalar esasta “demokratik ulus” projesinin içinde barındırdığı uzlaşmacı niteliğe dayanmaktadır. Bizler de yıllardır bu niteliği bilerek, Kürt ulusal demokratik hareketine; tam hak eşitliği ve ezilenlerin yanında olma, birlikte mücadeleyi büyütme perspektifiyle destek verdik. Türk devletinin faşist niteliğinin ve bunun karşısında ulusal hareketin ezilenler cephesinden kopmayan pratiğinin, bu “uzlaşmacı” niteliğe yaşam şansı tanı-

madığını görmek gerekmektedir.

İdeolojik boyuttaki bu sınırlar kadar önemli bir etken de, Rojava’daki kazanımlara yönelik Türk devleti ve emperyalistlerin olabilecek saldırıdır. DAİŞ’e karşı savaşan en etkin güç olması nedeniyle, şimdilik “ses çıkarılmayan” Rojava; T. Kürdistanı ile birlikte hareket etmeye kalkışmasıyla birlikte; saldırılara ve işgale maruz kalabilecektir. Ayrıca Rojava’da KDP, Kandil’in bombalanmasına açık destek vermiş ve çatışmaların şiddetlenmesinden PKK’yi sorumlu tutmuştur. Seçim öncesi peşmergelerin PKK gerillalarına yönelik saldırıları düşünüldüğünde, 4 parça Kürdistan’da KCK öncülüğünde gelişebilecek topyekun bir bağımsızlık savaşında KDP’nin tekrar Kürtler arası savaşa yol açacağı kesin gibidir. Bütün bu olgular hesaba katıldığında Kürt hareketinin savaşı büyütüp, saldırıları geri püskürtmesinde kalıcı bir “statü” elde edebilmesinde “Fırat’ın batısı”nda yükseltilecek mücadelenin önemi daha net ortaya çıkar. Fakat Suroç katliamı ve Kandil’in bombalanması sonrasında devrimci güçlerin yeterli bir yanıt olamadığı ortadadır. Bu durumun olanaksızlıkla, hazırlıksızlıkla açıklanması yetersizdir.

Olanaksızlıklar; ezilenlerin mücadelesine doğru bir politik yönelimle girildiği oranda ortadan kalkacaktır.

Ezilenlere yönelik, topyekun bir saldırı başlatılmışken, bunun karşısında gereken yanıt “yekvücut” verilmek zorundadır.

Mevcut sınırları aşalım

İçine girdiğimiz bu dönemi çok değil sadece 24 Temmuz öncesinin anlayışı ve çalışma tarzıyla omuzlayabileceğimizi düşünmemeli; hızlı bir şekilde sürece uygun yeni örgütlenme tarzları, saldırı yöntemleri, kitlelere ulaşma araçları oluşturmalıyız. Her süreçtekinden çok daha fazla yaratıcılık, cesaret ve kararlılığın gerektiği ortadadır. Süreç değiştiği, sınıf mücadelesinin yeni bir boyutuna dönüştüğü halde “... bugüne kadar ulaşılmış sınırlar ve çerçeveler içinde kalırsak, beceriksizliğimizi kanıtlamış oluruz” (Lenin). Sürecin gerisinde ve ihtiyaçlara yanıt olmaktan uzak bir şekilde çakılıp kalmamanın yolu “olanaksızlıkları”, “hazırlıksızlığı” öne sürüp geri durmak değil, kolektifimizin perspektifleri doğrultusunda her olanağı değerlendirip göze alarak mücadeleye atılmaktır.

Ustaların sürekli olarak “her çeşit mücadeleye biçimine her an hazır olmak” ilkesinin sınıf mücadelesindeki önemi şu an bir kez daha görülmüştür. Kürt hareketinin deneyimleri bu anlamda çok öğreticidir. 2013-2015 arası çatışmasızlık dönemini; güçlerini tahkim etmek için kullanmıştır. Geçmiş mücadele deneyimi, her zaman her koşula tam da sloganlarında ifadesini bulduğu üzere “savaşa da barışa da” hazır olmalarını getirmiştir.

Kürt halkının ve hareketinin, saldırıların hedefinde olduğu bu süreçte bütün alanlarda her türlü yöntemle Kürt güçleriyle birlikte hareket etmek zorunludur. Saldırıların geri püskürtülme sorumluluğunu Kürt hareketiyle eşdeğer oranda görevimiz arasında görüyoruz. Bu da salt legal-demokratik alan mücadelesiyle yerine getirilemez. Salt yasal zeminlerde barışçıl gösterilere katılmak, basın açıklamalarında ortaklaşmak mevcut saldırıya yanıt niteliği taşımamaktadır.

Gezi ruhuyla, sokakların tutuşturulmasının ve eylemlerin yoğunlaştırılmasının gereği açıktır. Doğru zamanda doğru politikanın halk nezdinde kısa sürede karşılık bulacağını bilmeliyiz. Bu savaşta emekçi gençler ölmektedir. Halkımızın önemli bir kısmı, bu gerçeğe bağlı olarak savaşın başlatıcısı olarak gördükleri AKP’ye karşı tepki duymaktadır. Bu savaşın; çeşitli sermaye gruplarının temsilcisi olarak Türk devletinin tüm ezilenlere yönelik bir savaş olduğunun propagandası her türlü araçla yapılmalıdır. Ajitasyonlarımızda, şu anda iktidar olan AKP’nin 13 yıllık suçlarını, soygunlarını saklamak için bu savaşı kışkırttığı açıklanmalıdır. CHP’ye her zamanki gibi “sol” adı altında en pis, en ikiyüzlü rol düşmüştür. Saldırıları başladığı andan itibaren ses çıkarmaması ve bu süreçte koalisyon görüşmeleri adı altında geçici hükümetin elini rahatlatıp savaşın bu ara dönemin olgusuymuş gibi görünmesine yol açması teşhir edilmelidir. Siyasi partiler arasındaki bu uzlaşmanın, tüm ezilenlere karşı olduğu anlatılmalıdır. Tüm yerel alanlarımız, her zamanki vazgeçilmez şiarımız olan, “tek başına olsak bile harekete geçmeliyiz” anlayışıyla hareket etmelidir.

Dönemin görevi, her alanda “bilincimizi, inisiyatifimizi ve enerjimizi yükseltmek için çok çalışmamız ve inatla çalışmamızdır.” (Lenin)

Kavgada Ölümsüzleşenler

Katip Saltan: Almanya’da işçi olarak çalışan Katip Saltan, yurtdışına gittikten sonra Avrupa’da yürütülen faaliyete katıldı. Saltan, 19 Ağustos 1980’de MİT tarafından 27 bıçak darbesiyle katledilerek ölümsüzleşti.

Hüseyin Doğan: 1944 yılında Dersim’in Pülümür ilçesinde dünyaya gelen Hüseyin Doğan, ekonomik nedenlerden dolayı 1972 yılında işçi olarak Almanya’ya gitti. 1976’da Türkiyelilerin ilk örgütlenmelerinden biri olan ATİF saflarında örgütlendi. Aynı zamanda Ulm’de aynı amaçlar için mücadele yürüten Ulm Halk Ocağı’nın da kurucularındandır. 16 Ağustos 1982’de şehitler

kervanına katıldı.

Hasan Ataç: 1960’ta Dersim’de dünyaya geldi. Devrimcilerle çok genç yaşta tanıştı. Tutsak düştüğünde ser verip sır vermeme geleneğine bağlı kaldı. 13 Ağustos 1985’te İstanbul’da çatışmada şehit düştü.

Ordu Mesudiye Şehitleri: 16 Ağustos 1993’te Ordu’nun Mesudiye ilçesi Topçam Nahiyesi’nde konaklayan Prole-

tarya Partisi faaliyetçilerinin, bir ihbar sonucu kolluk kuvvetleri ile girdikleri çatışmada **Nurgül Bölükbaş** ve **Muzaffer Kahraman** ölümsüzleşti. 1970 Ordu Fatsa doğumlu olan Bölükbaş, Proletarya Partisi ile üniversite yıllarında tanıştı. 1993 Nisan’ında da profesyonel faaliyete katıldı. 1973 Ordu Gürgentepe doğumlu olan Kahraman ise, 1993 Temmuz’unda profesyonel faaliyete katıldı.

Sanat özel bilgi biçimidir

Biçim, özün dilidir -2-

Doğada düzensizlik ve mükemmelsizlik vardır. Böyle bir şeyin taklidi gerçeği ve-remez. Sanatçı akı, hayal gücü ve belleği sayesinde mükemmeli ve ideali düşünebilir. Sanatçının bu kavrayış ve ifade edişi sanatı ortaya çıkartır. O halde sanat, sanatçının hayal gücüyle ortaya koyduğu ideal bir anlatımdır.

Hegel, Kant'tan etkilenmiş olmasına rağmen idealizmde ondan ileridedir. Kant'ın bilgi için önerdiği dış dünyadan yani deneyden gelen içeriğin de zihnin bir ürünü olduğunu iddia eder. Böylece bilginin tüm öğeleri zihnin kendisine ait olur.

Fakat bu zihin, insan zihni değil evrensel akıldır, bu tanrısal akıldır. Geist denilen bu akıl, diyalektik bir gelişme ile önce doğada sonra insan aklında açan mutlak varlıktır. Tarihsel süreçte evrim geçirerek, kendi kendine yeten ve kendi bilincinin bilgisine ulaşmak isteyen bir varlık olmaya çalışmaktadır. Varlık ve akıl aynı şeydir.

Tin'in insan aklında kendi bilincine varması düşüncesini temel alan yaratma olarak sanat kuramı sanat eserini sanatçının bir zihinsel yaratısı sayar. Doğa sanatla da kavranabilir, çünkü sanat, doğanın tinsel ve akılsal yapısını daha derin bir yaklaşımla anlatır. O halde sanat yansıma değildir, doğayı olduğu gibi verir.

Buradan, Platon, Kant, Hegel idealistlerinin karşısında duran materyalistlerin görüşlerine geçerek:

“Materyalist ile idealist felsefe yan-lısı arasındaki temel ayrım, materyalist duyumu, algıyı, tasarımı ve genelde insan bilincini nesnel gerçekliğin tıpkı-resmi olarak görmesidir. Dünya, bilincimiz tarafından yansıtılan bu nesnel gerçekliğin hareketidir. Fikirlerin, algı-ların vb. hareketine, dış maddenin hare-keti uygun düşer. Madde kavramı, bize duyum içinde verilen nesnel gerçekten başka bir şey ifade etmez. Bunun içindir ki, hareketi maddeden ayırma isteği, düşüncüyü nesnel gerçeklikten ayırmaya ya da duyumları dış dünyadan ayırmaya eş-değerdir, yani idealizme varmaktır. Mad-deyi yadsımakla ve maddesiz hareketi varsaymakla yapılan hokkabazlık, madde ile düşüncenin ilişkilerini hasır altı etmekten ibarettir.” (Lenin, Seçme Eserler: s. 238-239, İnter Yayınları)

Gerek beynin gerekse bilincin gelişmesi doğrudan doğruya insanın pratik etkinliğine bağlıdır. Düşüncüyü varlığın ya da bireyi toplumun karşısına koymak tamamen yanlıştır der epistemolog Jean Piaget. Bunlar birbirinden ayrılmazlar. Özne ile nesne ve birey ile çevre (toplum) arasındaki ilişkide aracı olan etken insanın pratik faaliyetidir.

Ussal bilginin ille de algısal bilgiden çıkması gerektiğini sanan kimse

idealisttir, diyen Mao da insan bilinci ve pratik üzerine şunları söyler: *“İkinci adım; algılamada elde edilen verileri ye-niden düzene koyarak senteze varmaktır.*

“Ama bilginin hareketi burada sona ermez... Bilgi pratikle başlar, teorik bilgi pratik aracılığıyla edinilir ve yeniden pratiğe dönmek zorundadır...” (Mao Zedung, Seçme Eserler: Cilt I, s. 367, Kaynak Yayınları)

O halde diyalektik materyalistler sanatı insan bilincinden doğan, bir başka deyişle dış dünyada olmayı yaratma faaliyeti olarak görmezler. İnsan bilinci nesnel dünyasını duyular yoluyla tanır ve bu pratik ilişki zihinsel faaliyetle anlam kazanır ve yansıma olarak sanatta (tüm pratiklerde) tekrar ve tekrar tecrübe edilir. Ancak bu edilgen bir aynı yansıması anlamında yansıma değildir. Sanatçının dış dünyaya, topluma dair görüşü (ideoloji) sanat eserinde sanatçının özgünlüğü olarak da yansır.

O halde, her şeyin sahip olması gereken, bilmek için ihtiyaç duyduğumuz “biçim” nedir? Kelime kökeni açısından Latince görüntüş anlamındaki “forma”dan gelir. Bu da onun, duyular yoluyla anlaşılmasına olanak veren öğeler bütünü olur. Bu durum o şeyi diğer bütün öteki şeylerden ayırıcı bir özellik olarak da vardır. O halde zihinde yansıyan şey gerçekliğin varlığıyla mutlak ilişkilidir. Bu mutlaklık biçimin de varlığını ön koşul kabul eder.

Biçim ve öz bir arada bir şeyin iki yönüdür. Ve biçim sınırları belirleyici olarak o şeyle bütündür. Her biçimin bir özü, her özün bir biçimi vardır. **Biçim dışı vuran öz anlamına gelir**, ki bu bağlamda biçim sadece dışsal bir öğe olmayıp düzen almış özün ifadesidir. Bu haliyle de görünmeyi görürür kılar.

Sanat eserinde de düşünce ve duygu belli bir biçim aracılığıyla dışa vurur. Bir şey bir anlama kavuşacaksa belli bir biçime zorunlu ihtiyaç duyar.

Sanatsal biçimler, belli bir işleve sahip oldukları özneye ilişkilidirler –özne eliyle oluşturulurlar. Böyle bir ilişkinin gerçekleşmesiyle sanatsal özelliğe kavuşur eser.

Onun biçimi insan istem ve eylemiyle verilir. Bu maharet sadece insana özgüdür. Ve sanatsal biçimler yaratma etkinliği toplumsallıkla doğrudan ilişkilidir. Zaten nihayet estetik nedenlere de ulaşmış sanatın doğuşunda toplumsal pratik işlevsel nedenlere yönelik etkinlikler yatar. Bu süreç, kendinin farkına varmış ve kendini dış dünyadan ayırabilmiş öznenin yeteneği olabilirdi ancak. Doğadaki tüm diğer canlılardan farklı olarak insanın gelişkin zihinsel etkinliği onun nesneye yaklaşımını da özellikli kılmıştır. Bu özellik sayesinde de sanatsal biçimlere ulaşabilmiştir. Öznenin

nesneye girdiği bu ilişki nesneye özel bir değer de katar.

Sanatçı genel toplumsal düşünceye uygun olarak doğada olan çatışmayı da verebildiği oranda başarılı olur. Sanatçı, zıtların birliği ve mücadelesini gerçeğine uygun bir ahenk içinde verir, ki bu onun büyüclük zamanlarından bu yana görevi ve amacıdır. Bu amaç bireysel değil toplumsaldır. Toplum ondan bunu bekler.

O halde sanatçının belli formlar yapması yeterli değildir. O formları oluştururken bunu gerçeğin mantıksal bağlamı içinde yapmalıdır. Zıtlığı, birlikteliği, ahengi verebilmek sanatçının çarpıcılığı verebilmesi, öne çıkardığı konu, ihtiyacın ne olduğu bağlamında düşünüldüğünde, sanatın sadece doğanın bir taklidi olmayıp özgün bir etkinlik olduğu da ortaya çıkar. Ortaya konan bu etkinlik, güzele ulaşmayı hedeflediği için de kullandığı biçim güzeli yakalama gayretiyle gerçekleşir.

Sanatın, hayatın belli bir yerine odaklanması esasen sadece o parçayla sınırlı, o biçime kapalı olduğunu göstermez. Eserdeki çarpıcılık, karakteristik o biçimden çıkan anlamın diyalektik ilişkisiyle bütüne atfı yapar. Her nesnenin biçim alma zorunluluğu, biçimi gerçekliğin görünüşü yapar.

Tüm bunları ifade ettikten sonra, idealist ve materyalist dünya görüşünün sanattaki yansımasına doğrudan bakabiliriz.

“Kendinde sanat”, “sanat sanat içindir” gibi burjuva idealist görüşlerin özünde, sanat eserinin sanat dışı hiçbir amacının olamayacağı, bu nedenle de sosyal, ahlaki, politik değer taşımasının beklenemeyeceğini söyler. Bu açıkça, idealistlerce sanatın ideolojiler üstü, sınıf ötesi, hatta toplumsal nesnel koşullardan uzak olduğu fikrinin savunusudur.

Materyalistlerin, bu saldırılara yanıtı çoktan verildi. Lenin, nesnellığe doğa kadar insanın da boyun eğdiği yasaların dile gelişidir, der. Ve aksi idealist görüşler için “Felsefe Defterleri”nde şunları söyler: *“Kendinde şey her türlü belirle-nimden (başkası ile her türlü bağıntıdan) soyutlamadır, yani bir hiçlik. Demek ki, kendinde şey hakikatten yoksun boş bir soyutlamadan başka bir şey değildir.”*

Hareket halindeki hayatın içinde bütün her şey ve tek tek her şey hem “kendi için”dir ve hem de “başkaları için”dir. Sürekli şekilde bir halden başka bir hale geçerek başka bir bağında içinde bulunur.

Anlaşılan, öz biçim bütünlüğüdür. Öz biçim uyumsuzluğu birinin ötekini reddetmesi anlamına gelir. Bu reddetmeyle bütünlük dağılır ve bütünlüğü olmayan gerçek olamaz.

İdeolojik çerçevesini böylesi bir temele oturtan sanatta öz biçim tartışması bizlerin de dışında kalamayacağı bir konudur.

Biçimciler salt güzelliğe önem verirler. Sözler, şekiller ve renklerin bir anlamı olmak zorunda değildir. Hatta bazen olmamasına önem verirdi. Öyle ki, anlam karşıtı yöntemler bile aradılar.

Ama seyirci öznedir ve özne anlam arar. Biçimle özün bozulduğunu fark eder ve anlamın yitimi seyirci tarafından olağan karşılanmaz. Bu yüzden de biçimciler yeni biçimler ararlar. Ve her denemede kaçınılmaz yanılga yaşanır. Bunun sonucu da kapitalizmin ruhuna uygun düşen tüketim etkinliği...

Kabul edilmeli ki kimi zaman geçici, hoş duygular uyandıran, zevk veren, güçlü, ustaca biçimlere de rastlarız idealist burjuva sanatçıların elinden çıkma ürünlerde. Ne ki, bunun özün bilgisine “ulaşmadığı” gerçeği onu dar bir değerlendirmeye sokar.

Dolayısıyla biçimci yapıtların Marksist estetik değerlendirme içinde alınmayacağı açıktır. Sadece bu nedenle bile insanın duygularının estetik eğitiminde, bilinçlenme sürecinde hasar vericidir. Sanatta sorumluluğu başından atma eğilimi, öz biçim aralığının savunusu, bütünlüğün, dolayısıyla **gerçeğin inkarıdır ve anlamı dışlar**.

Aslında anlam, hepten reddedilmemektedir diyebiliriz. Nitekim kimi zaman anlamsız biçimlere anlam yüklemeye saçmalıkları bu nedenle ortaya çıkar. Biçimin öze ulaşmasının önemli olmadığı, önemli olanın biçimin verilmiş şeklinin olduğunu savunmalar, anlamın her seyircinin kendisinin oluşturması gibi mistik yaklaşımlar, öz biçim sorununun çözmediği gibi bütünlüğü olmayan sakatlığı da açıktır. Her hâlükârda seyircinin kopuk kalması muhakkaktır. Çünkü özne, nesnel ve toplumsal pratik ilişkilerinin reddi görülmektedir.

Materyalistlere göre *“somuttan soyuta yükselen düşünce hakikatten uzaklaşmaz, tam tersine hakikate yaklaşır. Madde ve doğal yasa soyutlamaları, değer soyutlaması vs. kısaca bütün bilimsel (yani doğru, ciddi, keyfi olmayan) soyutlamalar doğayı daha derinlemesine, daha doğru bir şekilde ve tüm olarak yansıtmaktadır. Canlı sezgiden soyut düşünceye ve soyut düşünceden de pratiğe hakikat bilgisinin, nesnel gerçeklik bilgisinin diyalektik yolu işte budur.”* (Lenin, age, s. 138)

Materyalistler öze biçim arasında mutlak karşıtlık görmezler. Sanatta öz biçim bütünlüğünü verebilmek, seçilen konunun uygun biçimle birliğinin sağlanmasıdır. Böylece öz kendini biçim tarafından dile getirir, biçimce var olur. Biçim de kendini öze bağlar. Bu ilişkiyi Lenin’ce şöyle ifade edebiliriz: *“Yani özsel olmayan, görünür olan, yüzeyde olan ‘öz’den daha sık yiter ve ‘öz’ kadar ‘sağlam’ ve ‘dayanıklı’ değildir. Hemen hemen bir irmağın hareketi –köpük üstte, derin akımlar alttadır. Ama köpük de, özün dile gelişidir.”* (Lenin, age, s. 106)

“Çöküşe giden bütün sömürücü sınıfların sanat ve edebiyatlarının ortak özelliği, gerici siyasi muhtevaları ile sanat biçimleri arasındaki çelişmedir. Biz siyaset ile sanatın birliğini, muhteva ile biçimin birliğini, devrimci siyasi muhteva ile mümkün olan en mükemmel sanat biçiminin birliğini istiyoruz.” (Mao Zedung, Kültür Sanat Edebiyat Üzerine, s. 63)(Bitti)

İzmir'de Suriyeli olmak...

İzmir: Haksız savaşın, kirli savaşın sonucu olarak binlerce insan Suriye topraklarından Türkiye ve Avrupa'nın çeşitli ülkelerine aylardır süren yolculuklarına başladı.

Her sokak başında, her caddede görebilirsiniz Suriyeli çocukları ve kadınları... Kimisi çiçek satıyor, kimisi su, kimi dileniyor, doyurmak zorunda olduğu aileleri, yakınları için... Hüznün ve çaresizlikleri yüzlerinde okunsa da, yaşam mücadelesi veriyorlar, DAİŞ'in barbarlığından, katliamlarından kaçarken Türkiye şehirlerinde açlığa, ölüme karşı yaşam mücadelesi onlarınki... Yaz başından bu yana İzmir'e ise binlercesi geldi, bir umut Avrupa'ya açılan kapı, Yunanistan'a geçeriz diye.

İzmir'in merkezi yerleri Konak, Karşıyaka başta olmak üzere birçok yerde görebilirsiniz Suriyelileri ve verdikleri hayatta kalma mücadelesini...

İzmir halkının önemli bir kısmı Suriyelilerin varlığını "modern ve çağdaş" şehirlerinde "görüntü" kirliliği olarak görüyor, bir kısmı ise duyarsız bir yaklaşım içindeyken, çeşitli dernekler de yardımcı olmaya çalışıyor.

Biz de Suriyelilerin sorunlarını daha yakından bilen-tanık olan İzmir Suriyeli Mültecilerle Dayanışma Derneği ve Mülteci-DER ile bir röportaj gerçekleştirdik.

- Önce kendinizden bahsedebilir misiniz? Suriyelilerin genel sorunları hakkında nasıl çalışmalar yaptığınızı anlatır mısınız?

- İzmir Suriyeli Mültecilerle Dayanışma Dernek Başkanı Muhammet Salih Ali; Derneğimiz kurulalı iki yıl oldu, Suriye'den gelen mültecilerin sayısının artması ile böyle bir dernek kurmak gerekiyordu. Amacımız gelen

Suriyeli mültecilerle dayanışmak, yani sorunlarına çözüm bulmak, ev bulmak, iş bulmaktır. Bu coğrafyayı, dilini bilmedikleri için kaybolmasınlar, şaşkınlık geçirmesinler diye çabaladık.

İş bulmaya çalıştık, ilanlar verdik sayfalarımızda, iş adamlarına ulaşmaya çalıştık. Bunun dışında İzmir iktidarı ile yani Valiliği, kaymakamlıkları ile görüşmeler yaptık. Valilikle sorunların çözülmesi için görüşüyoruz, ancak maalesef çoğu zaman çözülüyor.

- Sizin tespitlerinize göre kaç Suriyeli var şu an İzmir'de? En önemli sorunları olan barınma sorununa çözüm bulabiliyor musunuz?

- En son Göç İdaresi ile görüşmemizde kayıtlı olan 65 bin Suriyeli mülteci olduğu söylendi ancak o kadar

rinden kaçmak kolay diye düşünüyorlar, çünkü ucuza mal oluyor.

İki çeşit mülteci var, yani bir kısmı uzun zamandır burada olan ev kiralama ve iş bulmuş, yerleşmiş. Diğer kısmı, şu son zamanlarda yoğun olarak gelenler yolcu olanlar, buldukları yerde kalıyorlar maalesef sokakta kalıyorlar, oteller bile dolu. Bir de zaten harcama yapmak istemiyorlar, çok az para ile gelmiş ve buldukları ilk fırsatta gitmek istiyorlar. Vahim durumlar, insanlığı utandıran bir durumdur bu.

- İzmirli mültecilere yaklaşımı nasıl?

- Bu durum çoğu zaman siyasete alet ediliyor, aynı zaman da istemeyen, "neden geldiler ülkemize" diye karşı olan kesim var. Ancak kucak açan bir kesim de var, iş bulan, çeşitli yardımlarda bulunan. Örneğin bize birçok hayır derneği de yardımcı olmaya çalıştı.

- Gelenler Suriye'den gelme nedenlerine dair neler söylüyor?

- Suriye'de birçok örgüt var, El Kaide, IŞİD gibi ancak sadece savaş değil elbette. Örneğin Rakka'da IŞİD var, ele geçirmiş, savaş yok ama insanlar IŞİD'in yönettiği bir ülkede yaşamak istemiyor. İnternet, televizyon gibi birçok şey yasaklanıyor.

Böyle bir durumda yaşamak istemiyorlar, keza Esad da aynı şekilde sürekli bombalıyor, harabeye dönmüş ülke.

- Siz de Dayanışma Derneği ile birlikte çalışıyorsunuz, sizin de gözlemlerinizi öğrenebilir miyiz? En büyük sorunu nedir şu an Suriyelilerin?

- Mülteci-Der İdari Koordinatörü Pırl Erçoban; Sığınmacıların çeşitli hakları için, hukuk danışmanlığı, farkındalık oluşturma çalışmaları yapan bir dernek bu. Türkiye'de sadece Suriyeli mülteciler yok ancak resmi rakamlara

göre 2,5 milyon gerçek sayının ise 3 milyondan fazla olduğunu biliyoruz. Bu önemli bir rakam tabii, İzmir de bu sorundan nasibini alıyor. Türkiye son yıllarda önemli adımlar attı mültecilerle ilgili, bunu teslim etmek gerekiyor ancak yeterli değil bu adımlar. Eğitim ve çalışma izni önemli sorun olarak hala önümüzde duruyor. Çalışma izni verilmediği için kayıt dışı çalışıyorlar/çalıştırılıyorlar ve bu çok büyük bir emek sömürüsüne maruz kalmaları demektir.

Gelenlerin çoğu kadın ve çocuk ancak Avrupa'ya gitmek isteyenlerin önemli bir kısmında genç erkekler var, çünkü savaşmak, askere gitmek istemiyorlar.

Şu an geçici bir koruma altındalar ancak kalıcı çözümler yok. Örneğin, bugünlerde "güvenli bölge" oluşturulması ve buradaki Suriyelilerin oraya yerleştirilmesi gibi bir şey de konuşuluyor. Bu başka bir tartışma ancak Türkiye kalıcı çözümler üretmiyor. Kalıcı çözümler olmadı için Avrupa'ya gitmek istiyorlar daha iyi yaşam koşulları için. Yasal geçişler Avrupa'da zorlaştırıldığı için, canları pahasına kaçak yollardan geçmek zorunda kalıyorlar.

- Bir çözümden bahsederseniz ne söylenebilir, neler yapılabilir?

- Tek bir çözüm yok maalesef, Suriye'deki savaşın bitmesi için Türkiye ve Avrupa ülkelerinin ciddi bir irade göstermesi lazım. Güvenli bir dönüş ortamına ihtiyaç var, bu çok uzun sürecektir. Türkiye'nin insan haklarını kullandıkları, insan onuruna yakışır bir ortamın sağlanması lazım, hukuki ihtiyaçlarından, eğitim, sağlık haklarının kullanılmasına için adımlar atmak gerekiyor. Buradaki halkla kaynaşacak ekonomi-sosyal politikalar üretilmesi gerekiyor. Uluslararası bir bakış açısından bakarsak, bunun sadece Türkiye ya da Türkiye'nin komşu ülkelerinin sorunu olarak değil, bunun bir uluslararası bir kriz olarak ele almak gerekiyor. Avrupa ülkelerinin sırt sıvazlayarak "size ben para vereyim siz orada bakın" demekten vazgeçip daha fazla mülteci kabul etmeleri ve yasal geçiş yolları sağlamaları ve gittikleri yerlerde insan onuruna yakışır bir yaşam için koşul oluşturmaları gerekiyor.

tanıtım kartı olmayan yani kayıtları olmayan da var. Son bir aydır da çok yoğun bir geliş söz konusu. Çünkü İzmir Avrupa'ya geçmek için geçiş yoludur. Gelenler ne bulurlarsa bot, kayık vb ile kaçmak istiyorlar. Antep'teki kamplardan kaçıyorlar çünkü büyük problemler yaşıyorlar. Gelenler artık Suriye'ye dönme ümidini kaybetmiş, geri dönme şansları kalmamış gibi düşünüyor. Bir de ellerindeki çok az parayı harcamak istemiyorlar çünkü bu para ile geçiş yapmak istiyorlar. Yunanistan üzer-

"Siz bıçakladınız! Yanınızda olmasını istediğinizle"

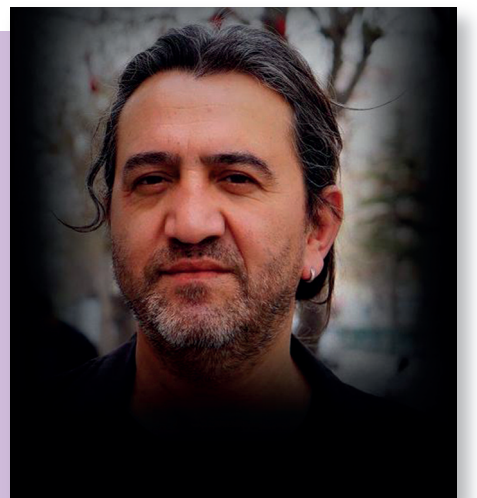
Kartal: Kadıköy Yeldeğirmeni'nde arkadaşları ile kartopu oynarken bıçaklanarak katledilen gazeteci **Nuh Köklü** cinayetine ilişkin davanın ilk duruşması 6 Ağustos günü Kartal Anadolu Adliyesi'nde gerçekleşti.

Nuh'un ailesi, arkadaşları ve birçok devrimci demokrat kurumun da destek vermesi ile davayı birçok kişi takip etti. Buna rağmen davanın gö-

rüldüğü salonun ufak olduğu iddia edilerek aile yakınları ve davayı takip etmek isteyenler içeri alınmadı. Duruşmada Sanık Serkan Azizoğlu, Nuh Köklü'yü bıçaklamadığını, Köklü'nün bıçağın üzerine düştüğünü iddia ederken hiçbir şey hatırlamadığını söyledi. Davanın tutuksuz sanığı Nazım Coşanar'ın ise Sedat Peker'le ilişkisi ortaya çıktı.

Davada müştekilerin Serkan Azizoğlu'nun saldırganlığı hakkında benzer ifadeler kullandığı duruşmaya sanığın abisinin Tayyip Erdoğan'a yazdığı ve kardeşi için "yanlarında olmasını" istediği mektup damgasını vurdu.

Basının da duruşma salonuna girmekte zorlandığı dava 21 Ekim 2015 günü saat 10.30'a ertelendi.

“Yoldaşlarımız bize bedenlerini siper ettiler”

20 Temmuz günü TC-DAİŞ işbirliğiyle Suruç'ta gerçekleştirilen katliamın ardından Sarıgazi'deki Yeni Demokrat Gençlik (YDG) okurları, Sarıgazi'den Suruç'a giden, katliamın tanığı olan SGDF üyesi **Ulaş Alankuş** ile bir röportaj gerçekleştirdi. **YDG: Öncelikle SGDF'nin çalışma tarzı ve kampanya hakkında bilgi alabilir miyiz?**

Ulaş Alankuş: Kampanya çalışmamız aylardır tartıştığımız bir konuydu. Şubat ayından bu yana nasıl yapacağımız tartışılıyordu. Çalışmaya ise 8 Haziran sabahı, 7 Haziran Genel Seçimleri'nin hemen ardından başladık ve birçok ilde çalışmasını yürüttük.

Başta İstanbul, İzmir, Ankara ardından Kürdistan'da Van, Urfa, Diyarbakır olmak üzere birçok ilde çalışması yürütüldü. Kampanyanın kitleler üzerindeki genel yansımaları ise “Ben de gelmek istiyorum” diyen birçok insanla gördük. Gelemediği halde ise “Ben gelemiyordum ama şu desteği yaparım” diyen insanlar da vardı. Böylece geniş çerçeveli bir yardım kampanyası örgütlendi. Kürtçe kitap toplamaları, çocuklar için oyuncak toplamaları... Zaten şu an en çok gündemleşen toplanan oyuncaklar oldu ama onun dışında ilaç ve kıyafetler de toplandı.

Ardından hatıra ormanı, kütüphane yapımı gibi çalışmalara girildi. Hatta böyle bir saldırı ile karşılaşsaydık eğer, orada hayatını kaybeden Rifat Horoz'un yapacağı ancak ölümsüzleşmesi nedeniyle yarım kalan müzeyi tamamlayacaktık. Temel çalışmalarımız kütüphane ve çocuk parkı yapımıydı. Paramaz Kızılbaş Kütüphanesi, Sinan Sağır Hatıra Ormanı, Emre Aslan Parkı gibi temel çalışmalar yapmayı planlıyorduk. Çalışmalar bu yönde sürdü ve bu yönde olacaktı.

- Patlama anını bize biraz anlatabilir misiniz? Bugün medyaya baktığımız zaman birçok haber var. Örneğin polislerin o anda orada var olan kitleye saldırması, yaralıları hastaneye taşınırken yarattığı zorluklar. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Ben yolculuktan itibaren anlata-

yım. Yolda defalarca üzerimiz arandı ama bu psikolojik bir baskıydı. Üstü aranan arkadaşlarımızla sözlü olarak tartışmaya giriliyordu, rahatsız ediliyorduk. Sürekli kamera kaydı alınıyordu. Amirlerle görüşülüp kameralar kapatılacak dence de kapatılmadı. Hatta yarım metre mesafeye herkesin yüzünü çekmeye devam ettiler. 1 gün önceden Suruç Kaymakamlığı'na araç plakası ve isim listesi verilmiş; bu tarz bilgiler daha önceden de gitmişti. Otobüsler Suruç girişinde arandı.

Patlama anında ise ilk önce kimse ne olduğunu anlamadı. Zaten yüksek bir ses vardı. Herkes bir yerden ne olduğunu anlamaya çalışıyor bir yandan da kendine gelmeye başlayan yaralıları kurtarmaya çalışılıyordu. Yaralıları dışarıya çıkardığımızda hemen ambulansları aradık. Ambulanslar yaklaşık 7-8 dakika sonra geldi ama hastane kültür merkezine yürüterek 5 dakikalık bir uzaklıktaydı. Zaten ambulanslardan önce akrep ve TOMA'lar geldi. Akrepler ilk önce yolu kapattı. Ardından ambulanslar gelince birçok ambulansın camından içeriye gaz atıldı. Yani doğrudan ambulanslara ve yaralıları öldürmeye yönelik saldırılar oldu. Hastanede ise etraf polis ile doluydu ve sürekli aynı anons yapılıyordu: “İkinci bir canlı bomba tehlikesi olabilir.”

Şunu da eklemekte fayda var: Kampanya başlarında stantlarımızda saldırıya uğruyoruz diye düşünüyorduk fakat olmadı. İleri süreçte ise bir operasyon bekledik, ama bu da olmadı. Yolda önümüze bir engel koyarlardı dedik yolda önümüze bir engel çıkmadı. Hatta araçlardan inince kimliklerimizi istemediler. Kendimizi toplayıp verdik. Sayımızı dahi saymadılar. Ve alana gittiğimizde ise patlamadan sonra şunu gördük; bu devlet bizim standımıza saldırmadı, bize engel olmadı ve operasyon yapmadı. Bu devlet doğrudan bizi katletmeye çalıştı.

32 canımızı aldılar. Hedefleri kuşkusuz daha da büyüktü. Ben de dahil birçok kişinin yaralı kurtulması şehit düşen yoldaşlarımızın bedenlerini siper etmeleri nedeniyle. Canlı

bombanın etrafındaki yoldaşlarımız şehit düştü ve bizler onların bedenleri sayesinde kurtulduk.

- Peki Amara Kültür Merkezi'ne giriş çıkışlarda herhangi bir arama yapıldı mı? Dikkat çekici şüpheli bir duruma rastlanmadı mı?

- Biz orada yaklaşık 2 saat bekledik. Bunun yarım saati eşyaları içeri taşımakla ardından kahvaltıyla sonra da herkesin kimliklerini toplayıp fotokopi çekmekle geçti. Patlama 12.00'ye 10 kala gerçekleşti ve biz sabah saat 10.00 gibi oradaydık. Kültür merkezi yerel halkın vakit geçirdiği bir yer. Kapı girişinde bir arama olmadı. Çünkü giren çıkan çoktu ve herkesi aramak zordu. Ve biz böyle bir saldırı beklemiyorduk.

Kimlikleri bir yoldaşımız topladı. Biz de kimlikleri geri verip fotokopilerini alıyorduk. Şehit düşen Ezgi yoldaşla beraber gezip soruyorduk, “kimliklerinizi verdiniz mi?” diye. Ben o canlı bombayla iki defa görüştim. Görüştüğümü ise patlamadan 2 gün sonra hatırladım. İlk olarak kimliğini sordum verdiğini söyledi. Ardından da 2. seferde SGDF bayraklarını dağıtırken benden bir tane bayrak istedi. Hani bir algı vardır ya DAİŞ'liler için uzun sakallı, kısa saçlı ve bıyıkları olmayan falan. Bunların tam tersine temiz yüzlü, sakalsız, kısa bir şort giymiş üzerinde yeşil bir tişört, bir sırt çantası ve kafasında şapkası vardı. Yani şüphelenilecek birisi değildi. Konuşması ve şivesi de çok düzgündü.

- SGDF'nin ilerleyen süreçte tekrar böyle bir kampanya örgütlemeye gibi bir planı var mı?

- Bu kampanya sürecinde BEKSAV'ın bu tarz bir kararı vardı. Daha sonra BEKSAV ile bizim kampanyamız birleşti. O gün saldırı sırasında BEKSAV da bizimle birlikteydi. Onlar döner dönmez oyuncak toplamaya başladılar. SGDF'nin ise kadrosunun bir kısmı hayatını kaybetti, bir kısmı ise yaralı durumda ama yaralıları sağlığına tekrar kavuştuğu zaman bu kampanya tekrar örgütlenecek. Devrimci irade hiçbir zaman baskıdan katliamlarla karşılaştığında geri adım atmamıştır.

İstanbul Üniversitesi'nde OHAL

İstanbul: İstanbul Üniversitesi'nde her sene devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler stant açıp yeni gelen öğrencilerle tanışır ve onlara okul hakkında bilgiler vererek tanışır.

Fakat bu sene – az oy aldığı halde Cumhurbaşkanı tarafından atanan ve öğrencilerin kabul etmediği- rektör **Mahmut Ak**, yasaklara yeni bir boyut ekledi. Ak, zabıta bariyerleri ile stant açılan yerlerde barikatlar kurarak yeni kayıt yapan yeni öğrenciler dışında okulun öğrencilerini kayıt süresi boyunca okula almama kararı aldı. Bu yasakçı zihniyet üzerine Üniversite Öğrencileri imzalı pankart altında öğrenciler bu durumu protesto ettiler. Beyazıt Meydan'da toplanan öğrenciler Suruç şehitlerini andılar ve yasakçı politikalara karşı duracaklarını ve boyun eğmeyeceklerini ifade ettiler.

Basın açıklamasında “Bizler üniversite öğrencileri olarak bu yasakçı zihniyeti tarihin çöplüğüne göndereceğiz” denildi.

Bakırköy'de YDG'lilere polis saldırısı

İstanbul: İstanbul Bakırköy'de 3 Ağustos günü Yeni Demokrat Gençlik'in açmış olduğu ve Cizre'de tutuklanan YDG'lilere özgürlük talebiyle imzaların da toplandığı standda polis saldırı. Arbede sırasında YDG'lileri tehdit eden ve özel eşyalarına el koymak isteyen polis, YDG'lilerin sergilediği tutum sayesinde geri adım atmak zorunda kaldı.

Gülensu'da çete saldırısı

Gülsuyu: Gülensu Mahallesinde Perşembe günü sabah saat: 10.00 civarlarında Nurettin Sözen Parkı, Umut Çay Bahçesine çeteler tarafından saldırı düzenlendi.

Maltepe, Esenkent minibüsü ile çay bahçesine gelen ve bir damacana dolusu benzin ile çay bahçesini ateşe verip kundaklamaya çalışan çeteler, ardından “intikam” diye bağırıp, heykelde bulunan kulübe ve bir esnafın camına ateş ederek bölgeden ayrıldılar.

Çay bahçesinde bulunan brandaların bir kısmı yandıktan sonra ateş kendi kendine sönerken saldırıyı yapanların iki kişi olduğu söyleniyor.

Suruç şehidi Vatan uğurlandı

İstanbul: 20 Temmuz'da Suruç'ta gerçekleştirilen katliamda ağır yaralanan **Vatan Budak** 4 Ağustos günü tedavi gördüğü hastanede yaşamını yitirdi.

Vatan için aynı gün Gaziosmanpaşa-Yenidoğan Mahallesi'nde bulunan Yenidoğan Camiisi'nde cenaze namazı ve ardından cenaze töreni düzenlendi. **İstanbul Anarşi İnisiatifi**, HDP, HDK, ESP, SGDF, SODAP ve **Partizan**'ın yanı sıra birçok kurumun yer aldığı anmaya HDP İstanbul Milletvekili **Erdal Ataş** da katıldı.

Üzerinde “**Haydi kalk, ayağa kalk, yürü güneşe**” yazılı çArşı flaması ve İstanbul Anarşi İnisiatifi'nin kırmızı siyah bayrağı serilen Vatan'ın cenazesi alkışlarla cenaze aracı konulurken kitle, “Suruç şehidi Vatan Budak ölümsüzdür” yazılı pankart açtı ve alkışlarla Budak'ın cenaze aracının arkasından yüründü.

Cenaze Karlıtepe Mezarlığı'na götürülürken kitle alkışlarla mezarlığa yürüdü. Anma sloganlarla sona erdi. Daha sonra aile evinin önünde taziyeleri kabul etti.

İstanbul: 24 Temmuz itibari ile özgür basına dönük TİB tarafından başlatılan sansür bir basın toplantısı ile protesto edildi. ETHA, DİHA, JİNHA, Sendika Org. Evrensel Gazetesi ve Özgür Gündem tarafından TGS'de gerçekleştirilen basın

Bu sansür ağını yıkacağız

toplantısına birçok sendika ve demokratik kitle örgütü de destek verdi. Basın metnini okuyan Evrensel Gazetesi temsilcisi **Fatih Polat**

"Genel ve soyut nitelikli bu kararlarla henüz yayınlanmamış ve /veya gelecekte yayınlanacak olan haberlere de erişimin engellenmiş olması hem sansür hem de fiili olarak ajansların kapatılması anlamına gelmektedir" dedi.

Silopi'deki meseleyi anladınız mı?

7 Ağustos günü sabah saatlerinde özel hareket timleri Şirnex'in Silopi ilçesinde Zap ve Avaşın mahallelerini abluka altına alarak buralara baskın yapmak istedi. Bu baskın sırasında en az 6 ev ateşe verildi, evler tarandı, 3 kişi katledildi, en az 15 kişi yaralandı, mahallelere ambulans ve itfaiyenin girişi engellendi, yaralıları hastaneye taşıyan araçlar kurşunlandı. Bu saldırıya karşılık veren halk ile kolluk kuvvetleri arasında çatışma çıktı. Ve çatışmalarda halk yine "terörist" ilan edilirken kolluk kuvvetleri "kahraman" oldu! Peki bu katliam girişiminin nedenini anladınız mı? Diğerlerinden farkını görebildiniz mi?

Burjuva medya ve TC'nin çığırkanları şovenizm tohumlarını döke saçta yollarına ilerlerken ve lafazanlıklarını devam ettirirken katliam girişimine sorduğumuz bu iki soruyla beraber bakmakta fayda var. Zira hemen her yazımızda değinmek durumunda kaldığımız, -TC'nin katliamcı geleneği sebebiyle- bildiğimiz gerçekliklerin dışında Silopi'nin farklı bir yönü var.

Mesele açık aslında!

Zap ve Avaşın mahalleleri özerkliğin kısmi olarak hayata geçirildiği, kendi öz güçleri ile ayakta kalan, mahalleyi düşmanından korumak için hendeklerin kazıldığı bir mahalle. (Tabii mahallelerden neredeyse % 100 HDP'ye oy çıktığını söylememize de gerek yok.)

Dolayısıyla yapılan gözaltı ve bas-

kınlara da karşı çıkan ve kendini siper edecek güçte bir bölge. Ve devlet tam da bu yüzden Zap'a da, Avaşın'a da düşman!

Devletin burada böylesi saldırıları, katliam girişimleri de yeni değil; dolayısıyla mahalle halkı da bu duruma yabancı değil. Çok değil, geçtiğimiz Ocak ayında Şirnex-Cizre'de özellikle de çocukların öldürülmesiyle vukuu bulan katliamı hatırlamak yeterli. Tam da bu yüzden halk da bu devlete düşman ve kendini hendeklerle, kendi öz güçlerini-öz yönetimlerini oluşturarak koruma çabasında. Ve haklılar da!

Her ne kadar katledilenler ve mahalle halkı terörist (ya da en iyi ihtimalle terörist yandaşı) ilan edilse ve buradan doğru propaganda yapılırsa da "mesele" bu denli açıktır: Devlet katlediorsa halk da önlemini alır!

Şengal Katliamı'ndan alınan örnek ile...

TC; Barzani'nin geçtiğimiz yıl Şengal'de yaptığı gibi (Barzani ve peşmergeler Şengal'deki DAİŞ tehlikesine karşı "Sizi koruyacağız" diyerek halkın silahlarına el koymuş ve DAİŞ'in Şengal'e girdiği gün tek ateşlik mermi kullanmadan şehri bu katil ve tecavüzcü sürüsünün eline bırakmıştı) halkı silah-

sızlandırmaya ve başta kendi faşist saldırganlığı olmak üzere Hizbul Kontra, DAİŞ gibi yan örgütlerinin saldırılarına karşı savunmasız bırakmaya çalışmaktadır.

Sırf bu yüzden yalnızca Silopi'de değil, Merdîn-Nusaybin'de de 7 Ağustos sabahı halkın DAİŞ'ten korunmak için şehrin bazı girişlerine kurdukları barikatları yıkmaya operasyonuna giriştiler.

Yeri gelmişken söyleyelim: Evet silahsız, barış dolu, huzur ve eşitliğin hüküm sürdüğü bir dünya hepimizin hayali!

Bu söylemlerle dünyaya bir Pollyanna toz pembeliğinde bakmaya çalışanlara ve her fırsatta "silah bırakma" çağrılarını avazı çıktığı kadar haykırana bir gerçekliği hatırlatmak gerek:

Bahsettiğiniz barış dolu, huzurlu, silahsız bir dünya ne yazık ki bir hayal! Faşist silahlı orduların ve DAİŞ gibi ağır silahlarla donatılmış çetelerin ortasında halkın öz savunma güçleri (elbette ki silahlı) ve kurumları olmadan mümkün değil! Düşmanın keskin kılıcı başımızın üzerinde sallandıkça halkın öz gücü ve silahlı mücadelesi asla meşruluğunu yitirmeyecektir. AKP'nin saldırdığı bu gerçekliktir.

"Süleyman Cihan dosyasını kapattırmayacağız!"

İstanbul: Cumartesi Anneleri 541. haftalarında Galatasaray Meydanı'nda 34 yıldır devam eden hukuksuzluğu bir kez daha hatırlamak ve Proletarya Partisi'nin şehit düşen 2. Genel Sekreteri Süleyman Cihan'ın akıbetini sormak için bir araya geldi.

Eylemde Nurettin Yedigül'ün kardeşi **Muzaffer Yedigül** Silopi ile Suruç katliamlarını hatırlatarak "Biz artık kimsenin ölmesini istemiyoruz" dedi. Cemil Kırkbayır'ın abisi **Mikail Kırkbayır** ise 35 yıldır adalet ve demokrasi arayışlarını sürdürdüklerini belirtti.

Kırkbayır'ın ardından Süleyman Cihan'ın abisi **Ahmet Cihan** söz aldı. İTÜ'den alınan tıbbi mütalaa ile dava dosyasının açıldığını ancak bunun da alelacele kapatıldığını ifade eden Cihan, "Bunun sebebi ifadeye çağırılacaklar arasında Mehmet Ağar'ın olmasıdır" dedi.

Basın açıklamasını **Ümit Pekay Güçlü** yaptı. Güçlü, Cihan'ın katillerinin yargılanmadığı sürece davanın kapanmayacağını belirtti.

"Kemal Özelmali serbest bırakılsın"

İstanbul: İHD İstanbul Şube Hapishane Komisyonu, hasta tutsaklar için gerçekleştirdikleri F eyleminin 177. haftasında hasta tutsak **Kemal Özelmali**'ya özgürlük istedi.

Eylemde basın açıklamasını İHD İstanbul Şube üyesi **Tarık Nazari** okudu.

Nazari, Wernicke Korsakoff hastası Kemal Özelmali'nin durumu hakkında bilgi vererek açıklamasına başladı.

Özelmali'nin durumu her gün ağırlaşmasına rağmen, hiçbir şey yapılmadığına dikkat çeken Nazari "Bin kez söyledik, bir kez daha söylüyoruz; yüzlerce ağır hasta mahpus tedavi hakkı için serbest bırakılmalıdır" diyerek açıklamayı sonlandırdı.

"İnsan hakları savunucuları susmayacak"

İstanbul: Şirnex'te devlet tarafından halka uygulanan hukuksuzlukları, katliamları rapor altına almak ve hukuksuzluklara karşı halkın yanında yer almak için bulunan İHD İstanbul Şubesi ve ÖHD üyesi **Av. Deniz Sürgüt**'ün 5 Ağustos günü Şirnex'in İdil ilçesinde işkenceyle gözaltına alınarak tutuklanmasının ardından İHD İstanbul Şubesi 8 Ağustos günü Galatasaray Meydanı'nda eylem yaptı.

İlk olarak söz alan ÖHD Eşbaşkanı **Sinan Zincir**, Sürgüt'ün gözlem yap-

ması, rapor çıkarması ve gerekli işlemleri yapması için bölgeye gönderildiğini belirterek, Sürgüt'ün tutuklanmasına dair "Bu devletin delil karartma politikasıdır" dedi.

Zincir'in ardından söz alan HDK Eşsözcüsü **Sebahat Tuncel** ise halkın savunma hakkının dahi elinden alındığını belirtti ve "Avukatlar gözaltına alınıyor, tutuklanıyorsa kim halkı savunacak?" dedi.

İHD Şubesi İstanbul Şube yöneticisi **Hatice Kalpaklı** yaptığı basın açıklama-

masında "İşkence ve eziyet insanlığa karşı suçtur, kınıyoruz. İnsan hakları savunucuları başta olmak üzere kime karşı olursa olsun bu suçu işleyenlerin yargılanarak cezalandırılması için çağrı yapıyoruz" dedi.

özgür gelecek

Pêşeroja Azad

“Bizden hesap sormanızın değil, halka hesap vermenizin zamanıdır”

Gelecek okurları alanda gazete dağıtımını yaparak baskı ve katliamlara karşı direniş çağrısı yaptı.

Konuşmaların ardından HDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş kitleye hitap etti. Savaş çığırtkanlarına karşı yan yana, omuz omuza durmanın önemine değinen Demirtaş, ezilen bütün halkın evlatlarının kanı üzerinden seçim hazırlıkları yapıldığını vurguladı. Üç yıllık “çözüm süreci”nde silaha asla sarılmadıklarını vurgulayan Demirtaş “Yüzde kırk biri aşamayınca ne kadar kan döksek o kadar çok oy alı- rız hesabı yapıyorlar. Size sesleniyorum Cumhurbaş-

kanı ve geçici Başbakan: Esas siz IŞİD terörüyle aranızda mesafe koyun ey AKP. Sana düşen budur. Bizden hesap sormanızın değil halka hesap vermenizin zamanıdır” dedi.

“Biz savaştan korkmuyoruz” Barışın sadece silahların susmasıyla olmayacağını vurgulayan Demirtaş, bütün etnik kökenlerin ve ezilenlerin kendilerini özgürce ifade etmediği bir ülkede barış olamayacağını vurguladı. “Biz savaştan korkmuyoruz” diyen Demirtaş, “Ekilir ekin geliriz, dövülür un geliriz, bir gider bin geliriz” şeklinde konuştu.

Demirtaş, kazananın gençlerin,

kadınların, emekçilerin, işçilerin ve bütün ezilenlerin olacağını altını çizerek konuşmasını sonlandırdı.

Demirtaş’ın konuşmasının ardından Barış Mitingi sloganlar ve zılgıtlar eşliğinde son buldu.

Vatan Budak’ın babası yaptığı konuşmada, devletin vahşice ve alçakça saldırdığını bildirerek “bir ölür bin geliriz” dedi. Oğlunun o gün Suruç’a gitmesini istemediğini söyleyen baba oğlunun ona şu cevabı verdiğini ve evden çıkıp gittiğini söyledi: “Baba herkes kolay olanı seçer, önemli olan zoru başarmaktır.” Babanın konuşması, “onların düşlerini gerçekleştireceğiz” sözleriyle son buldu.

İstanbul: AKP’nin HDP’yi hedef gösteren açıklamalarına ve başta Ortadoğu’ olmak üzere ülkemizde başlattığı savaş çığırtkanlığına karşı kurulan Barış Bloğu’nun çağrısıyla 9 Temmuz günü Bakırköy Adliye Sarayı Meydanı’nda binlerce kişinin katılım sağladığı bir miting gerçekleştirildi.

Mitinge giriş alanında yüzlerce HDP-HDK üyesi yoğun güvenlik önlemleri alarak olası bir saldırıyı engelledi. Eyleme toplu bir şekilde gitmek isteyen Yeni Demokrat Gençlik okurlarını durduran sivil polisler hakaret ederek çantaları aradılar. Polis bir taraftan aramaya karşı direnen YDG okurlarına tehdit ve hakaretler savururken bir taraftan ise “devlet memurunun görüntülenmesinin yasak olduğunu” söyleyerek çekim yapmamıza izin vermedi ve görüntülerimize el koydu. Yaşanan arbedenin ardından miting alanına doğru yol aldık.

Alanda dillerde barış sloganları elerde ise barışçıl taleplerin olduğu dövizler taşındı. Mitinge Devrimci Demokrat Sendikal Birlik (DDSB), ESP, Partizan, Yeni Demokrat Kadın (YDK), SGDF, Yeni Demokrat Gençlik (YDG) gibi devrimci ve demokrat kurumların yanı sıra aydın ve sanatçılar da destek verdi. Coşkunun yoğun olduğu mitingte Suruç’ta yaşanan saldı- rıda şehit düşenlerin aileleri ve Barış Anneleri’nin yanı sıra HDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş ve Figen Yüksekdağ da yerlerini aldı.

“Bu gemi batarsa hepimiz ölüyoruz!”

Miting, Suruç’ta barışı inşa etmek için yola çıkan SGDF şehitleri şahsında tüm devrim ve demokrasi şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ardından Barış anneleri adına Döndü Ergin ana bir konuşma yaptı. Ergin konuşmasına, “Ben ne başbakanım, ne cumhurbaşkanıyım, hiçbir şeyim anayım ben ana, ana, ana...” sözleriyle başladı. Ana konuşmasının devamında devletin bütün halkı aynı gemiye bindirmek istediğini vurgulayarak “Herkes şunu çok iyi bilmelidir ki bu gemi batarsa hepimiz ölüyoruz” dedi.

“Bir ölür bin geliriz!”

Ananın ardından Suruç katliamında yaralanan ve yatmakta bulunduğu hastanede şehit düşen Vatan Budak’ın babası bir konuşma yaptı. Baba, devletin vahşice ve alçakça saldırdığını bildirerek “bir ölür bin geliriz” dedi. Oğlunun o gün Suruç’a gitmesini istemediğini söyleyen baba oğlunun ona şu cevabı verdiğini ve evden çıkıp gittiğini söyledi: “Baba herkes kolay olanı seçer, önemli olan zoru başarmaktır.” Babanın konuşması, “onların düşlerini gerçekleştireceğiz” sözleriyle son bulurken alanda “Devrim şehitleri ölümsüzdür” sloganı yankılandı.

Miting devam ederken Özgür

